

LO

PEDRIS

25

VILAPLANA

Octubre 2006

BUTLLETÍ TRIMESTRAL D'INFORMACIÓ

www.lopedris.com

editorial

Si féssim un sondeig per la gent que integren el poble de Vilaplana i els preguntessin quins equipaments, quin conjunt d'aspectes globals hi voldrien, la majoria es posarien d'acord:

Voldrien mantenir l'esperit de poble, però amb tants serveis com és pugui....tenint aquelles coses que fan possible anar creixent com a poble o com a ciutat.

De tota manera, posar-se d'acord de com això s'estructura i es fonamenta és difícil de poder ser consensuat.

Discussions per trobar el punt just d'equilibri en la renúncia personal, entre els interessos particulars i els col·lectius i fins i tot en l'acceptació del model estètic per tal de tenir un poble rural, bonic i modern.

És per això, que encara que sigui important el que diguin i decideixin els nostres governants, encara és més important el que creiem, diguem i decidim la majoria dels habitants, i és en aquesta acceptació on trobarem el nexa comú entre els bons governants i els grans pobles.

Visiteu la nostra pàgina web:
www.lopedris.com

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedrís
NIF: G-43640267

Coordinació:

Rosa M. Boqué
Montse Ferré
J.M. Garcia
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció:

Jordi Serra
Joan Masdeu
Francesc Mariné
Òscar Aymami
Sarai Martínez
Dolors Joanpere

Col·laborador:

Pep Pelat és Òscar Aymami

Prensa on-line:

Raquel Virgili

Disseny:

Maria Casanova

Portada:

Lourdes Albi

Preimpresió:

Serveis Integrals de Preimpresió sl

DL T-1553-2000

Tirada: 400 exemplars

Preu: 2,50 euros.

sumari

- Editorial, 2
- L'entrevista, 3
- Qüestionari, 5
- Vilaplanencs exteriors, 7
- Homenatges, 10
- Opinió, 12
- Assaig, 14
- Rutes per caminar, 15
- Salut natural, 16
- Literatura, 17
- De cinema, 18
- Ajuntament, 19
- Cases i coses, 20
- Notícies, 21
- Activitats, 24
- L'escola, 25
- La fresca, 26
- Passatemps, 27

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. *Lo Pedrís* no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

GAIREBÉ MIL ANYS D'HISTÒRIA

Fa molt de temps els grecs van inventar l'àgora, una plaça porxada que la gent feia servir per trobar-se i xerrar, de pas cap a les botigues, el temple, el mercat i altres edificis que l'envoltaven. La relació i la paraula definien l'àgora com l'espai més genuïnament polític: l'espai de tot allò que ens és comú. Els llatins van fer el mateix i van anomenar-lo fòrum. Aquí, d'aquest lloc en diem pedrís. És igual si és de pedra o d'obra, o és un banc de fusta o unes quantes cadires a l'ombra. Tampoc importa si és una plaça, un portal, un racó o el cap del poble. Pot ser que sigui allà de fa molts anys i que les obres i les noves arquitectures només hi canviïn la fesomia, perquè els qui hi seuen hi tornen fidels. O pot ser un pedrís d'estiu i prou. També hi poden conviure pedrissos diferents

en un mateix poble perquè els desitjos i les afinitats personals són diversos i donen per a molt. I si en un poble no hi ha pedrís el més segur és que el fundin, perquè aquest espai és vital per a la vida comuna.

Tant se val com sigui, el que fa del pedrís un pedrís és que unes dones i uns homes, més grans, més joves, criatures... l'utilitzen per trobar-se i parlar de moltes coses. Comenten el que passa al carrer en aquell moment, parlen les novetats, contenen històries recents i més antigues, queden entesos per fer coses junts; quan hi arriba algú "foraster" fan el temps i busquen les paraules per anar coneixent-se mútuament, poc a poc; i els nens i les nenes hi creixen compartint moments i experiències amb gent més gran. El pedrís és un lloc fet a la mesura dels homes i les dones

que hi seiem, que és la mesura de la relació, del temps i de les paraules que compartim.

Em van demanar que il·lustrés aquest número de *Lo Pedrís*, el que fa vint-i-cinc (quin compromís!) I vaig començar a pensar-hi: un pastís amb vint-i-cinc espelmes? vint-i-cinc pedrissos diferents? un collaret de vint-i-cinc perles? I en tornant de vacances, aquella mateixa tarda, al pedrís de davant de casa, un reguitzell de dones, preciós. Les, potser no vint-i-cinc però sí onze, perles del collaret que buscava. Diverdides, van posar per a la fotografia. Aquí les teniu. Jo volia titular-ho "Vitalitat dels pedrissos" però algú va dir "Oh, aquí asseguts hi ha gairebé mil anys d'història" i em va agradar.

LOURDES ALBI

Llorenç Joanpere Olivé

"Vull agrair a totes les persones que van venir durant un munt d'anys a la barberia per tallar-se els cabells, afaitar-se, passar el vespre, fer-se petar la xerrada o, senzillament, fer-me companyia".

Poc a poc, però inexorablement, Vilaplana, com els crancs dels seus rierols, ha anat mutant capa rere capa de la seva pell, amb la qual fou originada. I així, Ella, quasi ben bé sense percebre-ho, a través del corrent de les aigües del temps, ha anat perdent, en cada capa de pell, petits fragments de la seva història, del seu paisatge, dels seus conreus, dels seus locals, de la seva gent... I, en definitiva, de distintes formes de vida que l'han anat configurant. Com per exemple, les capes d'història que hi pot haver oblidades o amagades rera la pols dels miralls de la que, en un temps no gaire llunyà, fou la memòria de les seves barberies i la dels seus barbers. Per refrescar-la, com si fos l'aroma d'una bona colònia que s'impregna subtilment a la pell, avui conversarem amb: Llorenç Joanpere Olivé (1946), que ha professat amb magisteri i paciència el vell i necessari ofici de barber durant quasi bé tota una vida.

Quan i on vas començar a fer de barber?

Tenia 12 anys quan vaig començar, encara anava al col·legi. Corria l'any 1958. La primera barberia on vaig treballar va ser allà on hi ha la Caixa Rural. Era a Cal Jaumet del Cafè. Pagaven 30 pessetes de lloguer. Ell havia sigut barber hi havia muntat la barberia.

Qui feia de barber?

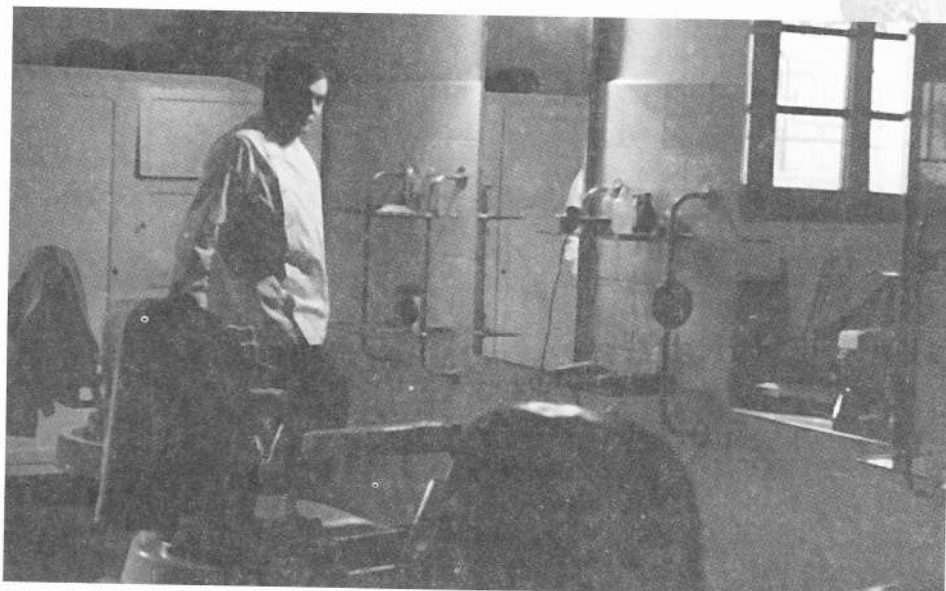
El Josep Maria Sibines i el Norbert, el seu germà. Ells dos afaitant i jo remullant.

Com és que vas fer de barber?

De casualitat, per guanyar alguns diners. Em vaig anar a tallar els cabells i el Josep Maria em va dir si hi volia anar a ajudar-los. Ja ho havia dit a altres nois i li havien dit que no i jo vaig dir que sí.

Anant a l'escola, com i quan podies compaginar-ho amb la feina de barber?

Sí, sí. Llavors eren altres temps. I per tirar endavant tots treballàvem. Anava a la

barberia als vespres de tota la setmana menys el dilluns, tot el dissabte i el diumenge fins al migdia.

Quin horari fèieu el cap de setmana?

El dissabte del matí a les onze fins a les tres del migdia. Anàvem a dinar i a les cinc tornàvem a emprendre. Hi havia dies que es feien les dues de la matinada. En aquella època tothom es venia a afaitar. Els cabells la gent se'ls tallava a rape. I el diumenge treballàvem fins al migdia i quan acabàvem anàvem a fer el vermut a ca la Carme i el Josep Maria em donava els cèntims que havíem quedat.

Quan es cobrava?

Per afaitar sis rals, és a dir una pesseta i mitja i tallar els cabells tres pessetes. Encabat fèiem cobrar tres pessetes per afaitar i un client al veure que s'havia apujat, després d'afaitar-se pagà el sis rals, digué que això s'avisava i no va venir mai més. Devia anar a un altre barber.

Recordes si hi havia més barberies a Vilaplana?

Sí, que jo recordi quatre o cinc. Entre els anys 20 i 30 n'hi havia una a Cal Bodro d'ara, allí hi afaitava el Joan del Corraló. A Cal Mariné hi havia el Carlos Bidó, un parent del Ricardo Plana (després hi vaig ser jo). El Melitón on avui hi ha el Sebastià Masdeu, el Jaumet del Cafè i el Badó.

Quantes barberies!

En aquell temps la gent no s'afaitaven a casa, algú tenia un rasclet i prou. També baixaven gent de la Mussara a talla's i afaita's. I a Vilaplana hi havia forasters: els que venien a cavar, soldats dels Castillejos.

Quin material utilitzàveu?

El compràvem a Reus. Les navalles eren de la marca Josep Pou Montserrat i es gastava un sabó concentrat (compràvem una ampolla de quart) i el barrejàvem amb un litre d'aigua. De la barreja en sortia el sabó per afaitar.

Les navalles eren grosses i les portàvem a Reus, a Cal Cavallé que era molt bon esmolet i els hi portàvem i les feia durar una temporadeta més.

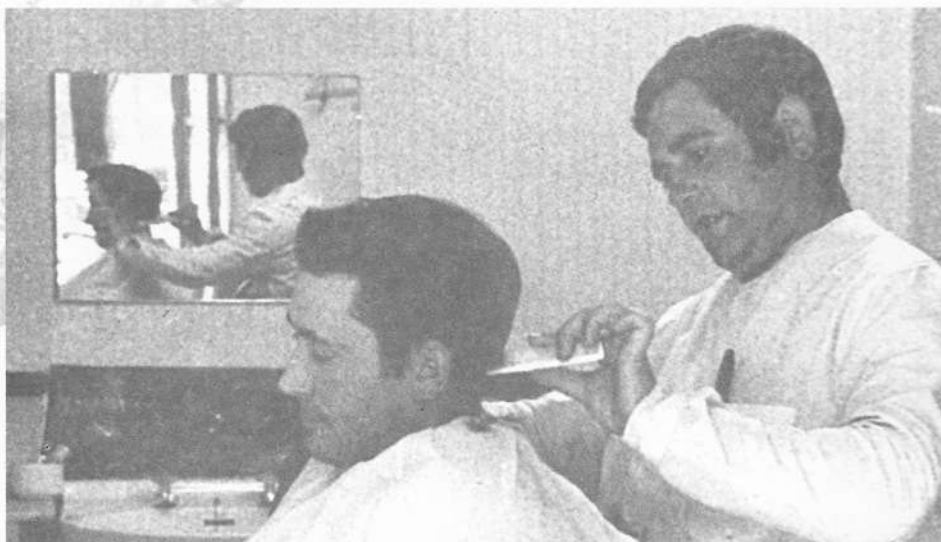
I els draps els pujava la Bàrbara cada setmana, portava una panera de draps nets i planxats i prenia els draps bruts per l'altra setmana.

Teníeu màquines per tallar els cabells?

Sí, en teníem de manuals, del zero, dels dos zeros i dels quatre zeros. Com més zeros més pelats.

Anàveu per les cases quan la gent estava malalta?

Sí, anàvem a un munt de cases, el dissabte després de dinar fèiem el recorregut. Ens venien a avisar de la família i hi anàvem per gent gran o engripats, etc.

Tu apart de remullar també tallaves els cabells?

Al primer que li vaig tallar els cabells va ser el Josep Maria per les Festes de Nadal. Li vaig fer tant bé que va haver d'anar amb una bufanda totes les festes, això que tenia poc cabell!

On en vas aprendre?

Sobretot fent el soldat, a Saragossa i a Reus al Camp d'Aviació. M'hi va fer anar el Móra gran, ell hi era. De les propines que vaig treure en dos mesos fent de barber a Saragossa, a casa vam comprar una nevera.

Allí tallava els cabells de vint en vint, i d'aquesta manera vaig fer la pràctica. Vaig començar a utilitzar màquines elèctriques. Al Camp d'Aviació n'hi havia dues o tres.

Quan et vas posar a fer de barber pel teu compte?

Al tornar de la mili, el Josep Maria va anar a fer de sagristà i em va traspasar el negoci. La Palmira que era la vídua del Jaumet em feia pagar 35 pessetes cada mes.

I continuava venint tanta gent?

No, llavors ja va baixar, quan van sortir les màquines d'afaitar elèctriques, a la fi dels anys seixanta, la gent s'ho feia a casa. Però s'anava fent. Venia gent d'Alforja, de l'Aleixar, de Maspujols, d'Arbolí venia l'Agapito (un parent del Ceferino), de la Selva, de l'Albiol baixava el tiet Salvador.

Quins pentinats estaven de moda llavors?

Es feia l'onda. I la gent gran com ara el Pere Po, el Tomàs Aleix o el Jaio Moreno es tallaven a rape.

I la gent jove?

Amb estisores. Lo clàssic.

I la canalla?

Els posava dalt d'una cadireta i també els hi tallava els cabells.

Vas fer algun curset?

Sí, vam haver d'anar a Tarragona per treure'ns el carnet de barbers. Jo vaig prendre l'Àlvaro com a conillet d'Índies i li vaig tallar els cabells.

Has anat canviant de local, no?

Vaig ser a Cal Jaumet del Cafè fins a l'any que van fer la Caixa Rural. Encabat vaig anar a Cal Mariné que ja hi havia una barberia com us he dit abans. El Pep Mariné m'ho va llogar fins que va fer obres. Allí potser hi vaig ser uns tres anys. I finalment vaig anar a ca la Carme del Bar, allí on el Juanito arreglava les sabates, m'ho van desembrassar i em vaig posar allí durant uns vint anys. Vaig tancar per Sant Isidre d'aquest any i vull agrair a totes les persones que van venir durant un munt d'anys a la barberia per tallar-se els cabells, afaitar-se, passar el vespre, fer-se petar la xerrada o, senzillament, fer-me companyia.

Has tallat els cabells a algun famós?

Sí, al Pedro Ruiz a Barcelona, al periodista Carles Sentís, al locutor de Ràdio Reus Josep Maria Borrell i a l'Albert Manent.

Quin futur veus per les barberies als pobles?

Al poble és com tot. Aquí anem a menys en tot. Potser si algú obre als vespres com jo feia, potser sí. La gent va cap a Reus. Ara l'Elena a la seva perruqueria, els di-

marts obre i talla els cabells dels homes.

Vols recordar alguna anècdota de la barberia?

Hi havia 7 ó 8 cadires i la gent mentre s'esperava la feia petar. Tothom xerrava i s'arreglava el món. Es parlava de futbol, de caça, de tot una mica.

N'hi havia que venien els dimecres i tornaven el dissabte.

Una vegada, el dijuni de la Festa Major d'octubre el Josep Maria engrescà una colla de gent per anar a caçar i mataren un jabalí i deia ell: El vaig fer matar jo aquest jabalí.

A part de barber també vas col·laborant a la revista Cronosport.

Sí, explico històries del futbol de Vilaplana en una secció que es diu "Històries de la gorfa del sindicat"

I per acabar, què et sembla la revista Lo Pedrís?

Que està molt bé i que es conservi.

DOLORS JOANPERE I PITXI

**RECORDIS (ABLATIU LLATÍ:
TORNAR A PASSAR PEL COR)**

Benvolguts lectors, no fa pas gaires nits, la Dolors i jo, asseguts plàcidament al menjador de Cal Vermell, per commemorar aquest simbòlic número 25 de "Lo Pedrís" entrevistàvem al seu pare, en Llorens Joanpere Olivé. El fruit d'aquella distesa i interessant conversa, la teniu guardada, com un petit tresor, tot just una mica més amunt d'aquestes línies.

Però, qui ho havia de pensar, ni tan sols de sospitar... Que el goig d'escoltar-lo, d'admirar aquella portentosa memòria plena de vida, de tenir-lo aquí, a tocar, ben a prop nostre... Vivint ja, amb aquella sana calma que aporta l'haver viscut amb bonhomia i plenitud... De sobte, i sense previ avis, ens ha deixat per marxar en algun lloc més enllà de les estrelles.

Els teus companys i amics d'aquesta revista, Dolors, et volem oferir a tu i als teus familiars, aquestes breus, però sentides paraules de condol en <<Record>> del teu estimat pare, Llorens.

A Vilaplana, 4 d'Octubre de 2006.

Ens trobem en un moment transcendent pel poble de Vilaplana: per fi tindrem una carretera nova, uns accessos més adequats, la remodelació i dignificació d'alguns carrers del poble, un nou pla urbanístic, alguna zona del poble que s'està començant a construir o que es construirà...

Davant d'aquests canvis, quina és la teva valoració global o quin és el/s factor/s que valoren més positivament o negativament, de cara a la millora de Vilaplana?

Qüestionari

PITU VILALTA

M'agrada Vilaplana perquè hi tinc amics i m'hi trobo ben acollit. Potser ho fa la mida del poble, jo crec que

sobretot ho fan les persones; un entorn on tothom es reconeix i es saluda, on la canalla tomba en colles pel carrer, on comparteixen espai persones de generacions diferents i es comuniquen entre elles, són formes de convivència que, malauradament, cada vegada costen més de trobar. M'agrada Vilaplana perquè no ha crescut desmesuradament. M'agrada Vilaplana perquè és tal com és amb els trets característics d'un poble del Baix Camp, en aquest cas un poble de muntanya a la falda dels cingles de la Mussara, però sense deixar de veure la plana i el mar.

M'agrada estar en un poble on hi ha gent que encara s'esforça en mantenir les terres de conreu en actiu (actualment i al Baix Camp això és gairebé d'herois), els horts endreçats, l'entorn ben cuidat.

Un pla urbanístic implica canvis, depèn amb quin objectiu, sensibilitat i respecte es facin aquests canvis els resultats poden ser molt diferents. Un Pla urbanístic pot aportar millores pel poble i tenir un efecte directe i positiu en la qualitat de vida de les persones.

Però és molt important que els canvis es facin amb sensibilitat social i també amb respecte per l'entorn, valorant allò que a vegades per massa quotidià no donem prou importància: la trama urbana, els marges i les tanques dels horts les façanes de les cases; valorant també el passat rural, la xarxa de camins i senders i tots aquells elements que en el seu conjunt fan que Vilaplana sigui tal com és.

Parlant de camins, algú pot explicar l'encimentada salvatge del camí de Les Tosques, ningú deu pretendre justificar-ho amb la necessitat d'aigua al poble i les expectatives de creixement, oi?

ANNITA GÓMEZ

Des del meu punt de vista, la remodelació de la carretera i així com de l'accés a través del camí d'Alforja, són les

dos coses més positives de cara a la millora del poble i que en podem disfrutar tots. Parlant de la carretera, m'agrada quan arribes al poble de l'Aleixar, perquè ha quedat una entrada molt oberta al poble.

Referent al tema de la remodelació dels carrers, tot i que quan es fan les obres comporta complicacions pels veïns, crec que finalment serà una bona millora pel poble. Penso que és encertada la filera d'adoquins que posen al mig dels carrers.

També penso que és bo per al poble que es vagin construint cases noves i que es vagi fent gran. El fet que vingui gent a viure a Vilaplana i que el poble es faci una mica més gran, serà millor per a tots.

CARME ABELLÓ BONET

En quant al pla urbanístic, tot i que em dol vendre una propietat que fa molts anys que és

de la nostra família, crec que la forma natural de créixer el poble és pels ferginals. Tot i això el creixement hauria de ser lent i ben controlat. És a dir no un model de poble (com n'hi ha d'altres) que han optat per fer un creixement desmesurat. Fora positiu que el poble creixés una mica (sobretot si pensem que la nostra escola hauria de tenir un futur).

En relació a les obres dels carrers, penso que posar llambordes al casc antic és una manera de preservar un poble rural, per tant m'agrada la idea. Tot i això crec que haurien de posar més llambordes de les que estan posant (és a dir, com era abans). També m'agradaria que les obres fossin més ràpides.

Per acabar dir-vos que em sembla molt bé les obres de la nova carretera de Vilaplana a l'Aleixar. Ha quedat una carretera molt ampla i maca. Com les de la Selva i Alforja. Crec que aquestes obres convenien fer-les de fa temps ja que la carretera antiga havia quedat obsoleta.

**P
L
A
C
I
T**

**ELECTRICITAT
FONTANERIA
CALEFACCIÓ
GAS**

Mas de l'Alau, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649200747 - 977816116

**SOLUCIÓ
SUDOKU**

3	1	5	6	8	4	7	2	9
4	8	2	7	9	5	6	3	1
6	9	7	3	1	2	5	4	8
2	5	3	8	6	7	1	9	4
9	6	4	5	2	1	3	8	7
8	7	1	4	3	9	2	6	5
7	2	8	1	4	3	9	5	6
5	4	9	2	7	6	8	1	3
1	3	6	9	5	8	4	7	2

COMERCIAL REUS
4 a t r e

Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 7760
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

• Subministrament
de papereria
i escriptori

JORDI SERRA

En general considero que els canvis i les reformes eren necessaris i que alguns potser arriben una mica tard, per

exemple el pla urbanístic.

Vilaplana s'ha quedat endarrerida des de fa anys respecte al creixement global de la comarca, i això en bona mesura és degut a la congelació urbanística que patim.

Fer un bon pla urbanístic és bàsic i cal que aquest sigui mesurat i vagi a favor d'un creixement ordenat del poble i no de la simple especulació immobiliària.

Respecte a les altres millores només cal lamentar la manca de professionalitat amb que cada vegada més actuen les empreses que es dediquen a aquestes feines i que acaben comportant tota mena d'incomoditats als veïns. Sort que quan s'acaben les obres te n'acabes oblidant.

MAGDA MARINÉ TOST

Que Vilaplana creixi urbanísticament és important i una evidència, però ha de

ser un creixement harmoniós i fet a poc a poc. No m'agradaria que es convertís en un poble dormitori.

Totes les millores que es puguin fer són bones i per tant benvingudes totes elles per igual, ara bé, cal tenir en compte que els petits canvis, i els fets i païts a poc, són els que es valoren i els que fan avançar i créixer una societat.

Així doncs, cal cuidar a les persones que estan al capdavant de projectes i entitats, fer-los costat i sobretot, fer que es sentin acollides i acompanyades en tot moment. D'aquesta manera farem créixer Vilaplana, ens la sentirem nostra. Llavors gaudirem també de totes les millores materials que es van fent.

MÒNICA ANGUERA

Valoro positivament la millora dels accessos al poble, un accés adequat a les poblacions veïnes i

als seus serveis, ens evita que la població ens disminueixi.

El que no valoro tant positivament, pot ser perquè ho he patit, és la millora dels carrers del poble que actualment s'està realitzant. Sí que és positiu que s'adeqüin els serveis existents i per tant que es modifiquin els carrers. El que valoro negativament és la forma com es realitza la construcció dels carrers, la seva supervisió, previsió, execució... No considero adient que avui es facin dos metres de carrer i demà se'n desfaci un metre i mig. Puc entendre i acceptar el que diu la dita "fent i desfent aprèn l'aprenent", però opino que potser no hi hauríem de tenir tants aprenents treballant-hi.

JACOBA JUANPERE

En general valoro positivament el fet en sí de voler millorar la qualitat de vida del nostre

municipi. Crec que és obligació de les administracions preocupar-se per tots els ciutadans, es clar que cometen errors ja que aquestes administracions estan dirigides per PERSONES.

Concretant en les obres que s'estan portant a terme actualment al nostre poble, m'agrada ser positiva i pensar que els canvis es fan amb la millor intenció de millorar tot i que hi han aspectes que se'ls en van de les mans. I no m'agrada que tots acabem opinant segons les nostres simpaties polítiques o segons les repercussions econòmiques immediates per la nostra butxaca. Sembla que no tinguem opinió pròpia ni sapiguem mirar una mica més enllà, en quant al conjunt del poble.

Tant difícil és oblidar-se de la política i donar una opinió sincera sobre si t'agrada o no t'agrada com ha quedat el teu carrer? Per exemple!

DAVID CAVALLÉ

En un poble petit com el nostre, crec que les coses s'haurien de fer més o menys mirant que la majoria de la

gent quedessin contentes. Per això, la valoració que jo dono és molt poc favorable.

En qui han consultat? Qui els ha assessorat? Com poden desitjar que el poble no es faci més gran? El pla urbanístic, doncs, el valoro molt negativament.

En quant a l'arranjament dels carrers estic molt content. Crec que tot es fa pel bé del poble. Però em pregunto, perquè no s'escolten una mica als afectats, que són els que paguen?

Respecte a l'ampliació i modificació d'alguns carrers voldria aportar la següent pregunta: Perquè no es dona sortida al carrer que va del pont de l'Olla, com sempre s'havia dit que es faria, en lloc d'arranjar el camí dels mas de Mariner, i així, tindríem un altre sortida per la part alta del poble?

Josep Tost

QUEVIURES I TRANSPORTS

Dr. Mallafrè, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

RAFEL MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES

CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

Vilaplanencs exteriors

Coincidint amb el número 25 del butlletí, Lo Pedrís inaugura una nova secció. Una secció d'entrevistes que l'equip de redacció va decidir anomenar "Vilaplanencs exteriors". Perquè, aquí, qui seran els protagonistes seran els vilaplanencs de cor, i d'origen, que viuen més enllà dels turons que envolten Vilaplana. Uns seran coneguts, d'altres a lo millor només en sabrem el nom. Amb les seves respostes potser construirem, una mica més, la nostra història. Per estrenar aquest nou espai hem convidat un personatge molt vilaplanenc:

SALVADOR JUANPERE HUGUET, ESCULTOR

M'agrada dir que ser escultor és la meua manera de ser pagès. Potser és una llicència poètica. O que n'he fet el meu paradís perdut d'això, dels cinc primers anys de la meua vida viscuts a Vilaplana, descobrint el món sota d'una gran nesprera"

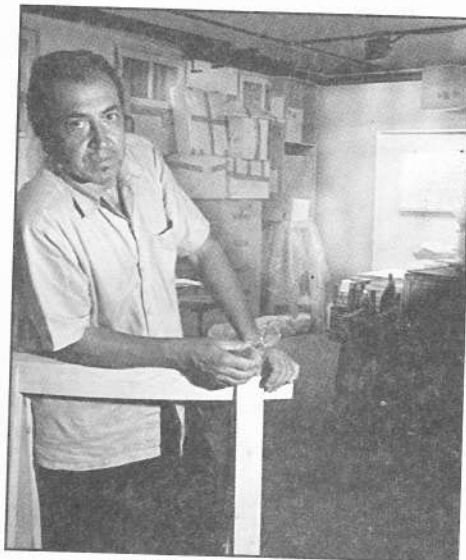
La primera pregunta és quasi obligada: Com va ser que vas fixar la teua residència a Sant Cugat del Vallès?

Després d'haver viscut a Sarrià, a Barcelona, i tenir un estudi al barri del Raval, vam decidir fer el salt darrere Collserola. A una casa on hi puc treballar, en un entorn tranquil i sense allunyar-me de la ciutat.

No hi ha gaire gent que es dediqui a l'escultura. Com va ser que vas triar aquesta professió?

No és exactament això... Triar... A mi ja de ben petit diu la mare que m'agradava dibuixar. És una cosa que fins i tot m'estranya a mi. A la família, per raons òbvies, ni d'una banda ni de l'altra, ningú s'havia dedicat a res artístic. He tingut sort de néixer en aquesta època, sinó, quin remei: cap al tros!

De fet, l'afecció al dibuix em va fer fer l'itinerari habitual: Classes de dibuix al Centre de Lectura quan ja vivíem a Reus, al carrer del Carme; més tard un esporàdic pas per l'Escola d'Art de Tarragona i finalment Belles Arts, a Barcelona. Jo volia ser pintor, era l'objectiu natural a la meua època dibuixística, però en acabar la carrera i començar a enfrontar-te seriosament amb el taller i la vocació, surten les autèntiques arrels. I aquí mateix a Vilaplana, els estius,

Salvadó Juanpere Foto: Diana Juanpere

a les golfes de casa, vaig anar afegint a les pintures materials que em sortien al pas, com terra, "pets de llop", clofolles d'avellana, pinassa, alguna ploma de gallina... un ratolí dissecat. Allò va anar prenent cos i insistència i l'any 83 en una exposició en què vaig participar al Saló del Tinell de Barcelona em van posar a la banda dels escultors: així va ser com vaig ser "triat per l'escultura".

Tu, bàsicament, fas escultura contemporània, però ets un artista que cultives diverses disciplines, no?

Contemporània, sí; perquè si treballo ara, i visc ara, he de fer escultura per ara. Jo sempre he volgut fer la "meua" obra, vull dir que de forma molt subterrània m'hi veia capaç. La part de més dificultat no és aquesta, sinó poder aguantar les en-

vestides de la vida, no decaure, tenir la fortaleza, la sort o l'ambició per rebuscar dins teu, sense masses traves.

Respecte de les disciplines, no. Crec que sóc artista "plàstic"; abans de tot dibuixant i escultor i que tinc certes vel·leïtats per escriure que no puc reprimir, res més.

Una biografia teua, a Internet, diu que vas començar a exposar, l'any 1991, a la Galeria Athenea de Barcelona. Què en recordes d'aquella exposició?

No, molt abans! El maig d'enguany ha fet trenta anys que vaig fer la primera exposició: al Cafè del Centre de Lectura de Reus, una exposició de dibuixos... Era el maig del 76, un temps excitant que vaig viure a Reus. Si el Centre de Lectura no existís l'hauríem de tornar a inventar! Vaig vendre alguns dibuixos i l'any 78 l'Ajuntament de Reus em va donar una Beca per a artistes joves: allò em va permetre estar a Belles Arts. Alguns d'aquells dibuixos els havia fet encara sota la taula de l'oficina a la Reddis. El Sr. Paco Cailà va ser molt tolerant amb mi, va ser un gran home, d'origen vilaplanenc, que em va impulsar a fer el salt; ell també se n'adonava que jo, a la Reddis, no hi tenia futur.

La primera cosa "seriosa" que vaig fer, fora de casa, va ser el desembre del 1980 a l'Espai 10 de la Fundació Miró, aquella mena de llenços i formes que eren com "crostes arrencades directament del tros..."

I una de les teves últimes exposicions ha estat a la Sala Can Mario, de la Fundació Vila-Casas, a Palafrugell. Podríem dir que els que exposeu a les sales

EXCAVACIONS I
TRANSPORTS

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Av. Catalunya, 5 3r 1a - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 ALFORJA

d'aquesta Fundació sou artistes quasi consagrats ?

El Sr. Vila Casas és un col·leccionista i mecenes, un industrial amb sensibilitat que estima l'art. Quan hi parlo tinc la impressió d'estar a prop de les grans sagues catalanes que van fer possible el noucentisme, el modernisme, Gaudí, etc... Tot i que Catalunya, per culpa de la dictadura, va veure tallada, dràsticament, aquesta tradició privada de suport a l'art i la cultura, que tant ens apropiava a Europa; per sort en tornem a tenir alguns de ben notables, que ajuden nous artistes a mostrar-se, a treballar, a situar-se...

De totes les exposicions que has fet, de quina guardes més bon record?

Et diria que aquesta última "Gli strumenti dell'arte...", perquè la tinc més fresca, però també "Paradigma més-menys" del 1996 al Palau de la Virreina, una exposició contundent però estranya i enigmàtica fins i tot per a mi mateix.

Entre els varis premis que has rebut, l'any 2002, vas guanyar el Primer Premi de la Biennal de Tarragona, el XXXIè Premi d'Escultura Julio Antonio, que atorga la Diputació. Què va significar per a tu aquella distinció?

Ja m'hi havia presentat en alguna ocasió anys enrere. Havia quedat finalista o amb una simple menció d'honor. No era el moment. El 2002, sí. Si no decaus, les coses vénen quan han de venir. El Julio Antonio té bona dotació i un prestigi a les nostres comarques, però, per a mi, en té un d'afegit: el meu avi matern el Pep Mangol, de petit l'havia conegut. El pare del Julio Antonio havia estat mestre a Vilaplana i jugaven junts; el padrí Mangol deia que ell li treia l'argila de "la cacau", una cova vora el riu, damunt dels rentadors, i que hi "feia unes figures que enamoraven..." Ja veus els tombs de la vida, qui li havia de dir al padrí Mangol que...

Sovint, a les teves exposicions les anomenes "instal·lacions". Per què ?

Si, és una "especialitat" artística que s'usa quan no volem dir ni pintura, ni escultura,

Exposició "Gli strumenti dell'arte...". Sala Can Mario, Palafrugell Foto: Salvador Juanpere

ni espai, sinó de tot una mica. Unes noves relacions de significats també. L'espai que ocupen les obres també és important i el concepte i les relacions establertes entre els objectes exposats i la presència de l'espectador... A mi m'agrada més fer servir el terme escultura, perquè jo tampoc soc tan multidisciplinar com els que usen fotografia, so, llum, vídeo... Però en el nostre món ja ens entenem quan parlem d'instal·lacions. Van més enllà de la simple exposició d'escultura...

Tot i que, varies vegades, has exposat a les nostres comarques -per exemple, vas inaugurar la Sala Artloft de Reus-, les teves escultures també han viatjat per mig món. En quins països han estat les teves obres ?

No tant, no tant! He fet algunes coses en llocs que per diverses raons s'han presentat. Si que he pogut conèixer llocs i gent i situacions gràcies a aquesta feina i hi he pogut deixar algunes obres escampades.

L'any 2003 vas estar a Corea del Sud. Allà vas muntar una obra excepcional. Explica'ns en què va consistir.

Quan va sorgir l'oportunitat d'anar, amb d'altres escultors, a Corea del Sud vaig decidir que només m'hi afegiria si trobava una idea que trobés que valia la pena de fer. Vull dir una idea d'una obra que pogués tenir un sentit en aquest punt de la meua feina i la meua vida. I al cap de dies de donar-hi voltes i rebuscar en la idiosincràsia d'aquell remot país vaig tenir aquella idea i vaig pensar, doncs sí, la puc defensar, no està mal... Es tractava de senyalar una relació emocional amb aquell país i els nostres llocs. Per un costat indicant el lloc i l'any de naixement de l'arquitecte Gaudí que ells tant admiren i veneren; i d'altra banda un lloc de significat especial per a mi: el poble i la data de naixement dels meus pares. Malgrat la invasió brutal de la globalització, allò que realment és essencial a la vida de les persones són poques coses: els nostres mites, la gent que estimem, els nostres llocs particulars... L'escultura va quedar allà com una reflexió d'això.

Per les raons que has explicat, l'escultura de Corea és especial. Però, de totes les teves obres, quina consideres que és la més aconseguida ?

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes

677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

Si, en realitat ens agradaria que totes fossin especials i aconseguides. Jo no entenc aquesta feina com la recerca d'una "fórmula" per anar fent sempre el mateix. Per això ja estava bé a la Reddis (amb tot el respecte). M'interessa abordar cada obra, cada projecte des d'unes necessitats, unes motivacions, unes aspiracions sempre noves... i això comporta risc.

La més aconseguida és difícil de triar: totes i cap. Les que tinc més clares són les "fallades", com les avellanes, aquelles de les quals ara dic: "com vaig poder fer aquella cosa...?". Per sort algunes d'aquestes desafortunades les he pogut destruir perquè encara eren meves. De les que tenen propietari, en general n'estic satisfet: la gent sovint té sobre tu un criteri més selectiu que un mateix.

... Però el cas és que les obres desafortunades també són necessàries per donar pas a allò millor que vindrà després.

Tens escultures a espais públics de molts llocs, com ara les obres "Nucli", a Reus; "Columna Rostrata", a Terrassa i "Fita", a Vilaplana. Com et vas inspirar per fer la "nostra" escultura?

La de Vilaplana va ser un encàrrec de l'alcalde Aymamí i el seu equip. Algun amic m'ha fet notar que és l'obra més conceptual que he fet per al lloc més compromès. Segur. I la prova és que ja va generar malentesos acabada de plantar. No els va agradar, i no es va retirar d'un trist. La idea era d'erigir una obra molt senzilla però molt carregada d'intenció: Clavar una gran agulla al terra amb les coordenades espaials de Vilaplana en aquell punt: marcar un lloc en el món. Des de qualsevol lloc del planeta amb aquelles dades a la butxaca arribaríem al nostre poble.

Tot i que cada dia i ha més gent que es mira l'art contemporani amb més interès, encara n'hi ha molta que diu que, per entendre'l, s'ha de tenir a l'abast un manual d'instruccions. ¿Amb quin esperit aconsellaries que es contemplés una exposició d'art contemporani, per poder copsar allò que l'artista vol expressar?

Entenc gran part del desconcert de molta gent davant l'art contemporani, i el puc compartir. Davant d'una cosa de la qual no som especialistes ens podem angoixar molt. Però l'art és de les poques coses a la vida que encara podem disfrutar lliurement, gratuïtament o a preu d'entrada de museu. I dels pocs llocs on encara queda un marge real de llibertat, de revolta, de dissensió. S'ha de perdre la por a preguntar allò que no s'entén, o el sentit del ridícul, o la vergonya davant de dir "no m'agrada" però també s'ha de fer l'esforç de comprensió, d'informació, d'estudi, d'apropament. L'art, com les altres disciplines del coneixement, té darrera una immensa història i tradició i moltes obres duen un pòsit acumulat de significats que són invisibles a primer cop d'ull. Crec que, davant l'art actual, és molt important practicar la curiositat, les ganes de saber. Tots els artistes fan el millor que saben fer. Si una diferència hi pot haver entre l'art "modern" i l'anterior, és que ara es reclama l'espectador com una part activa dins del significat de l'obra... se li demana una mirada de col·laboració, de complicitat. Això té un paral·lelisme molt estret amb la física moderna...

A més a més de dedicar-te a les teves escultures, ets professor a la Facultat de Belles Arts de Barcelona; pintes; fas poesia; escrius als diaris; col·labores sempre amb els estaments que t'ho demanen; també ho fas amb Lo Pedris... D'on treus el temps, si sempre ets amunt i avall?

De fet passo moltes hores a casa, al taller, treballant, imaginant, projectant, esbossant o rumiant... Com que aquesta feina, de tant en tant, agafa visibilitat i alguns cops els diaris en donen notícies, hi pot haver la idea que sempre estem entre gent, anant amunt i avall. Jo, per sort, encara no tinc el volum de demanda que em faci distanciar-me del procés de treball directe de les meves coses. Els dies, les setmanes, els mesos, els anys són llargs i tens tot el temps que cal per a fer allò que creus que valgui la pena de fer-se...

Quin paper hi ha jugat, ser de Vila-

plana, en la teva dedicació a l'art, a l'escultura?

Quan vaig néixer vam viure a Ca l'Aiò i de primer record jo sempre havia vist el pare "fent coses", sobretot de paleta a "Cal Manco". Aquell hort va ser el meu parc infantil; el pare i el tiet Mario hi havien aixecat aquell immens galliner amb les seves mans... amb una entrega quasi mítica. En fi, dec dur a la sang la identificació per la matèria, la terra, les pedres, ciment, fustes... ho he heretat d'un sentit de realitat que dona ser de poble i de la voluntat de fer de la meva família, de la destresa dels "mancos" i dels "mangols" i també d'una sensibilitat cultural i poètica a les dues cases.

Després, vaig tenir la sort de tenir una infància solitària, al mas de Reus; va ser dur però em va anar bé per a enfortir la mirada cap endins.

Quin rastre hi ha, en el teu treball, de les arrels vilaplanenques?

M'agrada dir que ser escultor és la meva manera de ser pagès. Potser és una llicència poètica. O que n'he fet el meu paradís perdut d'això, dels cinc primers anys de la meva vida viscuts a Vilaplana, descobrint el món sota d'una gran nesprera, entre gallines i conills, vora la bassa i dins els cristalls de l'hort de Cal Manco, amb l'Hilari, mentre el pare i el tiet no paraven mai de feinejar... Però també la meva adolescència a Reus, una ciutat en la qual vaig descobrir la cultura i una empenta energètica impagable. Puc dir que tinc la sort de tenir un bon tríode per a mantenir-me dempeus a la vida: Vilaplana, Reus i Barcelona.

Com porta la teva família aquesta professió teva, tan complicada?

Forma part indestruïble de la meva, de la nostra vida.

I si no fos perquè, aquí, l'espai és qui mana, podria continuar preguntant, sense parar, al Salvador. I és que amb aquest artista sensible, amb aquest home afable, amb aquest vilaplanenc de cor, el diàleg és un plaer.

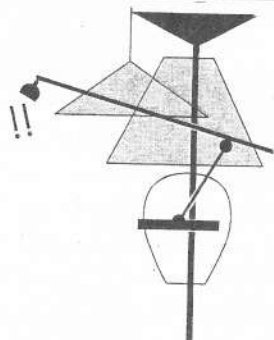
RAQUEL VIRGILI

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantalles a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

homenatges

FESTA D'HOMENATGE AL POETA VILAPLANENC OLEGUER HUGUET FERRÉ

Organitzat per la regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Vilaplana, el passat 16 de juliol es va celebrar, amb senzillesa, però amb molt caliu humà, un sentit homenatge a Oleguer Huguet, poeta de Vilaplana, com ell mateix s'anomenava, i Mestre en Gai Saber, al complir-se els deu anys de la seva mort.

Els actes, que van comptar amb la presència de la seva família i de molts vilaplanencs, van començar amb una Missa solemne per a la seva ànima i el cant dels goigs a la nostra Patrona per ell compostos.

Al sortir de Missa, el Sr. Alcalde va fer la descoberta d'una placa dedicada al poeta a la façana de la casa del carrer Major on l'Oleguer va néixer. El Batlle va fer la presentació de l'acte explicant que Vilaplana estava en deute amb l'escriptor que havia portat el nom del nostre poble per tot arreu i que havia plasmat tant delicadament el nostre paisatge, persones i formes de vida en tota la seva obra.

També va anunciar que, un cop redactada la normativa per anomenar "Fills il·lustres" de la vila a personalitats que en fossin mereixedores, proposaria al Consell Municipal honorar amb aquesta dignitat l'eximí literat.

Unes breus paraules d'agraïment de la seva filla Carme, en nom de la vidua i dels fills, i alguns records del seu germà Francesc van completar l'acte que va acabar amb la lectura del Poema de la pobresa retrobada, una evocació de la vida dels seus pares que van viure en un temps de pobresa, però amb molta dignitat.

Després, a la Casa de la Cultura, l'escriptor i professor de la Universitat Rovira i Virgili, Joaquim Mallafré, va dissertar sobre la vida i l'obra literària de l'Oleguer Huguet. De forma molt amena i entenedora ens explicà la relació que des de petit va tenir amb la família Huguet Ferré; com la seva prosa i la poesia estan impregnades del món rural de la vila natal del poeta, un món casolà, un paisatge, uns arbres i uns homes presentats sovint com un petit paradís. Els conceptes claus dels seus poemes: l'amor a la terra i la seva ferma espiritualitat.

A la tarda a la Sala Parroquial, Mn. Joan Roig, un gran expert amb Goigs, ens va parlar de l'obra gogística de l'il·lustre vilaplanenc, els escrits en llaor de la Mare de Déu en la seva Nativitat i dels de Sant Joan de la Creu, encara que també havia reformat i millorat literàriament els de Sant Sebastià. El confe-

Fotografia cedida per: Montserrat Huguet

renciant va destacar la riquesa del llenguatge tan descriptiu, la seva musicalitat, el ritme i la rima no fàcil d'aquestes composicions.

Amb aquest senzill homenatge, Vilaplana va satisfer una mica el gran deute que la vila tenia amb qui va parlar tant bé del nostre poble i el va donar a conèixer a tots els seus lectors i amics amb l'orgull de ser fill d'aquesta terra. Acostar-se a l'obra literària de l'Oleguer Huguet, especialment a *Càntir de vidre* i *Ales d'argila* és per un vilaplanenc la millor manera d'aprofundir en les arrels i la vida i tradicions d'aquest "bocinet de cel" que és Vilaplana.

Oleguer Huguet i Ferré. Vilaplana 1914.

Resident a Reus des del 1929. Estudis de comerç i una gran formació autodidacta que englobà diverses facetes culturals, música i idiomes entre d'altres. Treballà d'administratiu en diferents empreses de la ciutat.

Llibres publicats: *Càntir de vidre*, 1954; *Ales d'argila*, 1965; *Amb l'arrel enlaire*, 1975; *Figures amb arbre*, 1978.

Fotografia cedida per: Esteve Huguet

De *Càntir de vidre*, la primera obra editada, escriu Octavi Saltor en el pròleg que: "Arquitectura humana (de l'autor) s'ha fet aquí arquitectura lírica. En ell, per do de Déu, el verb pairal s'ha fet carn de poesia".

Una lectura atenta i pausada dels poemes ens fa entreveure les imatges del nostre poble que des d'infant el poeta havia copsat. Per exemple al poema Diumenge de Rams:

"...Les oliveres de l'hort / s'han fet avui tan petites / que passen pel portal vell / i com un hort que camina, / s'enfilen carreró amunt / formades en dues tires / amb arrels de goig d'infant / i rapa amb llum de pupil·les".

A *Ales d'argila* es succeeixen ordenadament els poemes que canten el cicle del treball del pagès i el de les festes religioses que es celebren a Vilaplana. Un retrat, potser una mica idealitzat, de la vida i el treball de cada dia al poble on havia crescut. L'escriptor valencià Joan Fuster parlant de la poètica "olegariana" escrivia que en "Huguet la gràcia divina esdevenia gràcia poètica".

En els seus dos últims llibres: *Amb l'arrel enlaire* i *Figures amb arbre* el poeta s'endinsà en els grans temes bíblics (Adam, Tobies, Zaquéu ...), i els contrastà amb la realitat del món actual. Si en les dues primeres obres emprava el vers curt i popular, l'heptasil·lab, en aquestes darreres composicions canvià de mètrica fent servir el decasil·lab, més culte i més apte per els temes que treballà.

Escriví articles diversos en publicacions de la comarca i conjuntes amb altres autors, per exemple Miscel·lània muntanyenca, i centenars de poemes sense editar.

L'Oleguer Huguet en paraules de Climent Forner: "Va fer de la seva obra sencera una confessió de fe catòlica convençuda i convincent".

D'entre els centenars de premis literaris cal destacar: Ciutat de Barcelona, 1961; Ciutat de Palma-Joan Oliver de poesia, 1971; Flor natural als Jocs Florals de Barcelona, 1973; Flor natural als mateixos Jocs de 1975; Viola als de 1976. Mestre en Gai Saber als Jocs Florals de Barcelona de 1976. Els últims temps de l'escriptor treballava en un "anecdolari vilaplanenc", obra que deixà prou avançada per poder-la veure editada algun dia i gaudir de la seva rica prosa i de la seva fina capacitat d'observació dels vilaplanencs i de la nostra manera de veure el món. Tant de bo algun dia la puguem veure publicada!

Mor a Reus, el 22 de juliol de 1996

MARIA ANNA VERNET I FERRÉ

A HEL·LENI FERRÉ ARTAL

En el rebost de la memòria hi ha persones que deixen una empremta inesborrable. En els anys de reflexió, lluita i compromís amb el temps que m'ha tocat viure, sense cap mena de dubte una d'aquestes persones ha estat l'Hel·leni, tal com el coneixem a Vilaplana. Un inesperat viatge a París el setembre del 1980 em va fer arribar a casa seva, un modest habitatge al carrer Julien Lacroix, ple de símbols catalanistes. En aquell pis vaig descobrir un home d'una saviesa autodidacta extraordinària i una memòria fora del comú. París l'havia rebut en una situació d'exili voluntari per tal de no sotmetre's a la disciplina militar espanyola. En aquest viatge que jo compartia amb el Pitxi els dos ens vàrem quedar esmaperduts davant d'aquell pou de saviesa i modèstia que teníem davant.

Anècdotes de tota mena, referències polítiques nacionals i internacionals, referències al nostre passat familiar, al territori de Vilaplana, als poders fàctics locals, a l'opressió que Espanya exercia sobre Catalunya; en el fons cap tema li era aliè. Recordo que a l'hora de agafar el bitllet de tren per retornar a Catalunya ens precedia a la filera un

home d'Arenys de Mar. En adonar-se'n que nosaltres érem catalans es va afegir a la conversa i ell, l'Hel·leni, li va explicar amb pèls i senyals l'inici de la fabricació de confits a la vila d'Arenys. Lògicament aquell conciutadà de Salvador Espriu va quedar bocabadat en sentir tanta informació que desconeixia sobre la fabricació de dolços a la seva vila natal.

Aquesta conversa entre ell i jo, convertida a vegades en monòleg, ja no va acabar mai més. Entre altres viatges a París i en les seves estades a Vilaplana sempre buscàvem un temps de conversa que podia anar des de les diferències entre el comunisme de Mao i Fidel fins als elements diferents que hi ha entre el fricandó i la vedella amb pèsols. Poso aquest exemple perquè un dia parlant de Mao i Fidel ell i jo a casa de la seva tia Nita, va irrompre tot dient: - Això és vedella amb pèsols, tieta! I a partir d'aquí es va generar tota una conferència entre un i altre plat.

Si alguna cosa he admirat sempre d'ell ha sigut la seva capacitat argumental a l'hora d'explicar qualsevol idea, teoria, o apreciació de les coses. Qui de nosaltres no ha compartit mai una de les seves extenses converses?

Jo l'admirava per la fidelitat a les seves idees, al seu país i a la seva cultura. Si hagués de definir-lo ho faria amb una resposta que ell va donar a la Maria Bové quan ella li va preguntar per la seva ideologia política. Amb el seu accent lleidatà li va contestar: - Tieta, jo sóc un anarquista indisciplinat.

En totes les seves converses traspuava el seu anhel de llibertat per Catalunya, el seu agnosticisme i la visió crítica que tenia dels processos revolucionaris que arreu del món anaven estatilitzant-se i convertint allò que havia nascut com a socialisme real en socialisme irreal.

Home honest, admirador de la seva figura paterna, obert, amb la seva filla de nom Llibertat i sempre crític amb la societat de consum i el banal món del capitalisme. Ara, a uns mesos del teu traspàs, només volia dedicar-te aquest record i dir-te el següent: Admirat amic que tantes coses em vares ensenyar, amb tanta generositat i gratuïtat, només volia recordar-te que sempre he pensat que quan s'enterren persones com tu en el fons només s'està ensolcant una llavor que algun dia creixerà i farà canviar el curs de la nostra història.

XAVIER JOANPERE

iberCaja

PASCAL PELLICÉ MARINÉ
Electricitat - calefacció

Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28

43380 VILAPLANA

ENTREAUT
BENZINERA * AUTORENTA

CARBURANTS VILAPLANA
DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

SEBASTIÀ, UN SANT ESPECIAL

Sant Sebastià ha estat considerat, de sempre, una icona homosexual. La figura d'un home nu i ple de sagetes clavades, amb un rostre expressant una certa ambigüitat entre sofriment i misticisme, entre mort i èxtasi... són elements suficientment atractius com per incorporar la figura del sant a l'univers gai.

Recordem la història, o potser llegenda, perquè aquestes coses mai estan prou clares. Sebastià era un soldat romà que lluitava al servei de la guàrdia pretoriana de l'emperador Diocleciana, al segle III. Era una època de persecucions contra els cristians i Sebastià abraçà la nova fe. Quan l'emperador se n'assabentà, ordenà la seva detenció i el condemnà a ser assagetat i lapidat. El primer dels dos turments serà la imatge més repetida en les representacions artístiques i en l'imaginari popular.

No és difícil endevinar perquè Sant Sebastià és considerat una icona homosexual. Només cal contemplar la representació pictòrica del sant en diferents èpoques de la història. Perugino, Boticelli, Tiziano, Veronese, Tintoretto... molts són els pintors que ens han ofert la imatge del sant en el moment de ser martiritzat, i tots ofereixen un similar tractament corporal i una mateixa visió teatral i barroca de l'esdeveniment. Només cal preguntar a qualsevol lloc "d'ambient" el que sembla aquesta imatge per comprovar que l'expressió més recurrent és: Quina Ploma !!!!...

En els nostres dies, el cinema també ha abordat el tema. La pel·lícula *Sebastiane*, de Derek Jarman, ens ofereix una peculiar visió del sant, una mica passada de voltes, tot s'ha de dir, però amb els mateixos elements: cossos musculosos i nus, sensualitat... Per cert, és una pel·lícula remarcable des de molts punts de vista: està parlada amb llatí. I resulta curiós

comprovar que el sant mort martiritzat justament per negar-se a accedir als desigs sexuals dels que l'envolten, degut a les seves creences religioses.

Acabem aquest apressat passeig per la relació entre Sant Sebastià i la cultura homosexual (que extraïem de l'excel·lent obra *Para Entendernos*, del professor Alberto Mira) amb el detall de que la contemplació d'un Sant Sebastià del pintor Bazzi va conscienciar de la seva homosexualitat a l'escriptor japonès Mishima.

Si hem de ser sincers, poc sabem de les inclinacions sexuals de Sant Sebastià. Millor dit, gens. Ni cal. Els anys han anat vestint la representació. Els segles han anat construint la imatge. El més significatiu és que van esdevenir una representació i una imatge necessàries. La representació i la imatge d'allò que anomenem "l'amor que no gosa dir el seu nom" i que, malgrat prohibicions i repressions, sempre acabava fent-se present d'alguna manera. Perquè hi ha coses que no poden ser condemnades a no existir, justament perquè sempre han existit. Mal que pesi als de sempre.

JORDI CASADEVALL MEMBRE DE H2O- COL·LECTIU GAI, LESBIÀ, BISEXUAL I TRANSSEXUAL DEL CAMP DE TARRAGONA

Caixa Tarragona

BAR

- VARIETAT DE TAPES
- ENTREPANES
- LLESQUES
- ESMORZARS

Carrer del Casal, 3 • Tel. 977 81 56 52 • 43380 VILAPLANA

Pa. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 81 50 78

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977342832
mata@llauneria.com

COMUNICAT DEL K*V: ELS ROBATORIS

En aquest nou número de la nostra revista rural Lo Pedrís, volíem fer-vos ressò d'un tema que de ben segur ens preocupa a tots i totes: la inseguretat ciutadana.

Aquest és un tema bastant més important que no pas el de les innocentades (això no vol dir que creiem que no sigui important, que quedi clar!). Un tema que de mica en mica va sent cada cop més preocupant, i ha arribat a tal punt que no et pots ni deixar la finestra oberta perquè corri l'aire, que ja te l'han fotut! Sí sí, i ben fotut!

L'allau de robatoris a Vilaplana cada any és pitjor, però també cal dir que des de fa molts anys el nombre d'agents de vigilància per part de la policia és el mateix a la nostra zona. Així es pensen que podrem viure en plena seguretat?

O més ben dit, tranquils? Aquí al poble hem tingut robatoris per tot arreu: al Casal Vilaplanenc, a la Cooperativa Agrícola, a la Bodega, al Magatzem de Cal Ritu, pels trossos, als masos, a algunes cases, als cotxes i motos aparcats al carrer i fins i tot als cotxes de dintre el pàrquing dels Freginals. Quan s'acabarà tot això? Ja van dir alguns polítics des de Madrid que reforçaran amb "los verdes" la nostra comarca i rodalies...molt bé, però cony, som l'única província del nostre país que encara no té el desplegament dels Mossos d'Esquadra en quan a seguretat ciutadana. Ah! tranquils, diuen que arribaran ja a finals del 2008, eh!...això sí que és bo. Potser que ens espavilèssim una miqueta!... Ara, per fotren's quatre multes per

deixar cotxes aparcats damunt la vorera sí que els veus!

Vilaplanencs i vilaplanenques podem esperar que vinguin de fora a arreglar-nos el problema, que ja passa de mida i és difícil de solucionar amb una patrulla a la setmana, hauríem d'aconseguir convertir-nos en la nostra pròpia policia i que, entre tots, el poble torni a ser un lloc tranquil i segur. Ja sabem allò que diuen: la unió fa la força!

I per despedir-nos, recordarem el que ens cantava Maria del Mar Bonet als anys 70: Què volen aquesta gent que truquen de matinada? Doncs ara de ben segur que ens cantaria: Què volen aquesta gent que ens roben de matinada!

K*V

QUINA LLÀSTIMA!

Un altre poble del Baix Camp no podrà evitar l'especulació immobiliària. El passat 5 de juliol, l'Ajuntament va aprovar de forma provisional el Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM). Ara, l'alcalde espera que la comissió d'urbanisme doni llum verda per aprovar de forma definitiva "la norma municipal que marcarà el futur creixement del poble".

Però, aquest creixement es durà a terme de manera sostenible en un poble que té actualment uns 500 habitants?? Em sembla lògic que Vilaplana vulgui créixer urbanísticament, però el que no em sembla lícit és que ho faci de manera desproporcionada amb la construcció d'una barbaritat d'habitatges.

Em pregunto d'on vindrà l'aigua i com es pagaran els dipòsits que hi ha previstos fer a Les Tosques, quan a hores d'ara ja tenim restriccions.

També em pregunto qui vindrà a viure a Vilaplana en aquests habitatges que durant el dia estaran deserts, buits i tristos. Hem tingut molta sort aquells que durant anys hem pogut gaudir dels carrerons de Vilaplana, dels seus camins, el riu, els horts i Freginals...petites coses que formen l'encant d'aquest poblet. I, quina llàstima l'herència que deixarem als nostres fills: totxos de ciment i brutícia que ara no tenim, així com molta menys natura. Gràcies Ajuntament!

CRISTINA ANGUERA MESTRE

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I PENSIONISTES DE VILAPLANA

C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

- Ferro
- Alumini
- Inox

Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

LES CRÒNIQUES DEL PP

La noblesa, com a classe o estament és aquell grup social que gaudeix de preminències hereditàries. Hom pot accedir a ser noble bàsicament de dues maneres: que sia ennoblit pel rei o que el privilegi li vingui d'origen. Això no té a veure amb si el subjecte en qüestió és susceptible d'experimentar sentiments baixos o mal dits "plebeus", altra cosa és posseir un cor noble. També poden ser nobles un corser, un ca, una au de presa, alguns metalls, algunes fustes; fins i tot alguns gasos (només alguns, ffffff...) És, nogensmenys, curiós que fins i tot hi ha parts del cos humà (a més del cor ja citat) que també són nobles i d'altres que són del tot plebees (o poc decents). Així, per exemple el cervell també és un òrgan noble, els pulmons jo diria que també. Pel fetge i la melsa ja no posaria les mans al foc, per no citar la pròstata, del tot qüestionable. En les extremitats ja cal anar a pams. Els pits de les dones també són nobles, però només quan fan la seva funció nutritiva. Tota la resta d'òrgans (vagines, penis, anus, testicles, etc) són les parts baixes del cos i no mereixen la consideració de nobles, més aviat són parts indecents perquè estan relacionats amb els baixos instints (ja em perdonareu, sóc una mica antic, jo...) Però no ens n'anem per les branques perquè el que volia és fer una reflexió sobre l'origen de la classe social que ens ocupa i la manera que interacciona amb les altres. Parlàvem de la noblia de les persones, no com a qualitat moral sinó com a condició innerent pel fet de pertànyer a l'estatus que li confereix aquest valor. Ja hem dit que la noblesa es pot adquirir de diverses formes, però qui té la facultat d'atorgar-la, apart de la bragueta, és el rei. Per això un servidor no es deix ensarronar amb facilitat. Només reconec com a nobles aquells que ostenten el privilegi des d'abans del segle XVIII. Des d'aleshores s'han produït nombroses alteracions i les sangs -com tot o quasi tot- estan molt adulterades i es continuen adulterant, si no, fixem-nos amb la princesa d'Espanya, ben plebea ella. Només això ja em dona arguments per ésser republicà, i, si per aquelles coses de la vida (ja sé que és improbable) se'm volgués ennobrir, posem per cas per

pagar-me algun favor i se'm concedís un títol nobiliari, com ara "Baró de les Valls" o "Marquès dels Camps de Vaques" o "Compte de Mascabrers" tant sols ho acceptaria si la Cúria en donés el vistiplau, perquè la noblesa, no ens n'oblidem, és, pel damunt de tot, una gràcia divina. A la societat estamental, però, hi havia un grup que pesava més que la noblesa, a saber: l'Església. És un grup que ha anat perdent poder des de fa un parell de segles, però encara n'ostenta, això és evident. També en diem clergat, i més popularment, "clero". En un sentit més ampli i obviant les convencions, a mi m'agrada anomenar-lo "classe sacerdotal" perquè l'expressió és atemporal, interconfessional i connecta amb les societats tribals i amb tota una infinitat de grups sectaris, sincrètics i estraforaris. Ara, si les preeminències hereditàries de la noblesa tenen origen en les armes i, doncs, en el valor (després arribà la gràcia divina) ¿quin origen tenen els privilegis sacerdotals? Resposta: la intel·ligència, un bé escàs, per cert, un privilegi a l'abast d'uns pocs combinada amb l'oportunisme. Els posseïdors d'aquest "bé de déu" dominaran el món, de fet el venen dominant gairebé des de la Caverna. ¿Que com se'n surten? és molt senzill, bàsicament és tan senzill com la negació de la mort. Per cert, fa molts anys que l'espècie humana té ben assumida la noció de la mort. La mort forma part de tota cultura, n'és part essencial i li confereix uns trets personalíssims. La mort, amb totes les variants possibles marca fets diferencials en cada poble, en cada cultura, en cada civilització. La mort es tracta des de diverses vesants i s'interpreta de distintes maneres. La mort té mil cares diferents, la més amable de totes, per un servidor, és la humorística, perquè treu ferro a un plat massa fort, tant que destroça qual-sevol païdor. Així, sempre m'han sabut fer gràcia el "pàssiu bé senyor Casals" -tot xocant-se la mà a sí mateix just abans del traspàs- o el "Ja em perdonareu que no m'aixequi", l'epitafi de la tomba d'en Groucho Marx. Reduir tota aquesta riquesa temàtica al mite i a la fàbula no és fàcil, a més d'intel·ligència es necessita un gran poder de seducció. Una seducció complexa, una

seducció basada en part en les promeses d'una altra vida, l'eterna, l'autèntica, el retorn al Tot si el plantejament és panteístic, (o a l'U que plantejava J.V. Foix) i en part a tot un conjunt d'elements rituals, manipulacions històriques i components estètics que conjuntament amb la opulència fan un efecte devastador sobre els miserables i acovardits mortals. Aquesta seducció s'ha anat bastint lentament, amb mil històries entremig, però amb tanta força que pot arribar a situar aquesta idea tan simple (negació de la mort) a la base de les civilitzacions. D'ací a assolir el poder hi va un pas. La gràcia, però, és conquerir poder i preservar la pell ensems, ben al contrari de la noblesa, que en el seu origen l'arriscaren perquè l'obtingueren per les armes-. És la màxima expressió del "nedar i guardar la roba". Tot això suposà ser més poderós que la noblesa, sense necessitat d'emprar armes convencionals, cosa que no exclou, és clar, que els poders seglars les posin al seu servei o que exercitin el terror. És el poder del "Rex mundi", ben conegut pels malhaurats i poc recordats bons homes i bones dones, als quals, des del vertigen dels segles reto, per la part que com a catòlic em toca, el més sentit homenatge perquè van ser esborrats del mapa de la manera més cruel i injusta pel poder de les armes de la noblesa gavatxa al servei de l'Església catòlica i de pas ens mataren un rei a Muret (i ens excomunicaren també) que és com dir banyuts i pagar el beure.

Amb tot això hem fet cap a la plebs, o la classe hereva d'aquell estament a les costelles del qual conflua tot l'esforç fiscal que requeria la manutenció de l'absolutisme monàrquic i del clergat fins a les acaballes del segle XVIII. De fet, això encara és així però està canviant. La corona espanyola encara està finançada per la plebs però a l'any que ve l'Església haurà de pagar l'IVA i s'haurà de finançar amb l'aportació voluntària dels contribuents, amb les donacions dels fidels i de l'èxit de les seves finances. No vull ser alarmista però jo els aconsellaria que no es confiïn, que facin ús de la seducció i d'aquella intel·ligència que dèiem, altrament els fotran el pa del cistell, vet-ho allà...

PEP PELAT

ANEM CAP A LA COVA LLONGA I UN GRAU FERRAT

Des de Vilaplana agafem la pista que va cap al Mas de l'Anguera. Quan ja veiem la seva ermita, ens trobarem una cruïlla de camins amb un pal indicador amb quatre direccions: a Vilaplana, al Mas d'Anguera-la Selva, a Reus, i a Prades.

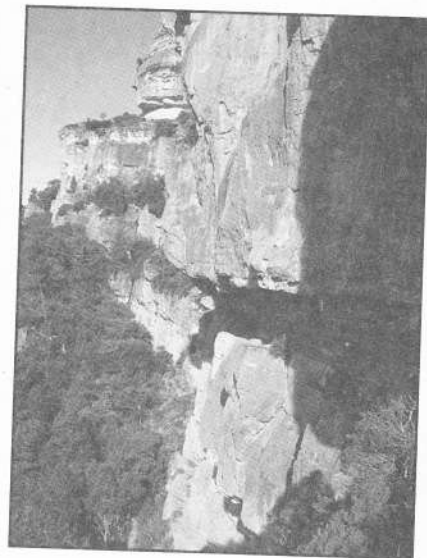
Anirem amunt, en direcció cap a Prades, seguint les marques vermelles i blanques del GR 172. La pujada és constant i no para fins arribar al nivell de la Font del Roure. El sender no presenta cap dificultat ni dubte, però sí que podem observar el deteriorament provocat pel pas indiscriminat de motoristes poc respectuosos, almenys fins arribar a la carretera, la qual haurérem de travessar un parell de cops. En canvi, el sector de sender des del qual ja veiem les torres de comunicació, conserva molt bé l'empedrat i és pràcticament planer. Passarem pel costat d'una bassa de recollida d'aigua per apagar incendis i, poc després, trobarem la Font del Roure, amb l'aigua més o menys estancada segons el que hagi plogut.

Des de la Font del Roure agafarem el sender del Camí dels Cingles, tot i que no gaire estona, ja que a mà dreta veurem una creu groga i blava i un senderonet que s'enfila. Aquest petit sender ens portarà fins a la Cova Llarga, un lloc preciós. La cova, encara que en algun moment no ho sembli, es pot travessar tota de llarg, això sí, acotxant-nos en algun tram. A l'altre cap hi ha un sender poc definit que baixa cap al Camí dels Cingles altre cop. Per tant, si algú del grup té vertigen i no vol passar per la cova, pot continuar pel Camí dels Cingles i retrobar-se amb el grup més endavant.

Un cop al Camí dels Cingles altra vegada, seguirem cap a la dreta. Al cap de no gaire estona trobarem dues fites que ens marquen un dels diversos senderons que pugen cap a les parets (que fan i utilitzen els escaladors). Si les fites s'han mantingut, aquest senderó és l'únic que en té dues. Així, doncs, pugem. Al cap de no gaire ja veurem els esglaons de ferro (5 ó 6) i, més amunt, una corda que ens demanarà una miqueta d'agilitat per poder-nos enfilar.

Un cop fet l'esforç necessari farem cap a una balma. Anem cap a l'esquerra i, a través d'un forat a la roca, entrarem a una altra cova-balma, aquesta amb restes d'una cabana de pedra. Atenció a la sortida, ja que cal anar amb compte amb l'estimball. La vista des d'aquí és impressionant.

Ara seguirem cap a la dreta, sempre mirant on posem els peus. El sender acaba pujant fort i passant per un pas estret entre

dues roques. N...
el nom d'aque...
tampoc surt...
però en la dire...
què fem l'excur...
pèrdua. Quan...
dalt (som a to...
Mas de Morene...
ra que no el veie...
anar seguint el...
que ens semb...
marcat (malgrat...
està gaire defin...
tot cas hem d'a...
direcció nord -...
est, és a dir, deix...
torres de comuni...

la nostra esquerra. Si ho fem bé, enllaçarem amb el GR 172 (ja sigui per la carretera o trobant-lo més avall) i ens quedarà baixar fins a la Font del Roure.

Des d'aquí us aconsello seguir pel Camí dels Cingles i agafar el camí de les Tosques per tal d'arribar a Vilaplana. Una altra opció és que, quan arribem a l'esplanada de Morenet, anem a buscar la pista que hi porta (la trobarem fàcilment si ens dirigim cap a la carretera i si seguim petits triangles grocs). Des d'aquí, seguint la pista a mà esquerra, també arribem al camí de les Tosques, però el recorregut és més llarg.

Mapa utilitzat: Muntanyes de Prades escala 1:25.000 Edició Piolet.

ESTER BO

VIALMA, SAT

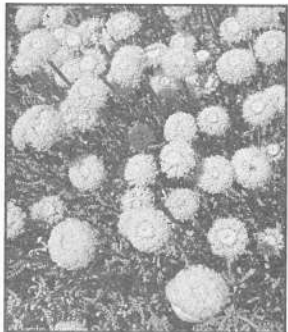
Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-e salsa@maptel.es

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

NOM DE LA PLANTA	HÀBITAT I RECOL·LECCIÓ	CARACTERÍSTIQUES	PROPIETATS MEDICINALS	PROPIETATS CULINÀRIES	ALTRES PROPIETATS
ALFÀBREGA (OCIMUM BASILICUM L.) 	Planta de jardí, originària de l'Índia. Les fulles i les flors han de recollir-se a l'estiu, assecar-se i conservar en un pot de vidre ben tancat.	Herba anual de tiges erectes, arrodonides per sota i quadrangulars a la part superior. Fulles ovalades amb l'anvers més fosc que el revers, amb molta flaire. Flors agrupades amb espigues verticals format per 6 flors cadascun.	Ús extern: Tònic capil·lar. Ús intern: Digestiva, antireumàtica (infusió flors), antivomitiva i naftes bucals (infusió fulles).	Per menjar fresca amb amanides o per barrejar les fulles seques amb altres plantes i acompanyar carns o peixos.	Repel·lent de mosquits.
CAMAMILLA (MATRICARIA CHAMOMILLA L.) 	En terres cultivades, terrenys arenosos i erms. Recollir a la primavera fins el primer terç d'estiu. Assecar-se a l'ombra i conservar-se només un any en un lloc tancat i fosc.	Herba aromàtica anual de la família de les compostes. Tiges erectes, fulles dividides en lòbuls dentals. Flors de capoll grocs.	Ús extern: Afeccions de la pell: grans, ferides, dermatitis ulls cansats, conjuntivitis (infusió flors seques) Dolors articulars: reuma, ciàtica.. (friccions líquid de maceració de flors seques i oli d'oliva) Ús intern: Afavorir les digestions, úlcera gàstrica, llagues a la boca...		Diurètic suau; sedant; anti-colesterol.
SÀLVIA (SALVIA OFFICIALIS L.) 	Llocs rocosos i secs. Recollir les fulles abans de florir a la primavera. S'assecaran a l'ombra i es guardaran en un pot hermètic i sec.	Arbust de fins a 70 cm. Tiges nombroses, grisoses, fulles llargues fràgils, flors de color violeta. Blavenc o rosa blanquinós agrupades en espigues verticals.	Ús extern: Ferides i úlceres (compreses de maceració de fulles seques). Ús intern: Estomacals, mal de cap, àcid úric... en infusions.	Fulles fresques amb les verdures.	Les fulles de sàlvia amb l'aigua tèbia del bany vigoritza la pell i dona energia a tot el cos.

NOVETATS EDITORIALS

"Des del cor del Marroc"

(XXIII Premi de Narrativa Ribera d'Ebre)

Una novel·la fàcil de llegir, ambientada al Marroc actual, que reflecteix el pes de les tradicions magribines i els reptes de futur d'una societat immersa en una dinàmica imparable de

canvis profunds. Exòtiques fantasies d'harem, mestres d'escoles alcoràniques, laberíntiques medines de carretons humits i enteranyinats, prostitució a les nits ataronjades de Marràqueix, fonamentalisme religiós, assocs on es venen catifes que ja no volen, suburbis de barraques, patriotismes obligatoris, drogues, la mar blava i verda del jovent que vol emigrar, terrorisme: tot té cabuda en aquesta commovedora història que narra les aventures d'un marroquinet condemnat des d'abans de néixer a buscar el mític paradís de valls ufanoses i rius de mel d'on van ser irremissiblement foragitats els seus avantpassats andalusins.

Autor: Josep-Lluís González

Editòrial: Cossetània

Col·lecció: Notes de color, núm 7

Preu: 13,50

"Evolució del treball de la terra a Catalunya"

Un llibre, molt interessant, que desenvolupa la implantació i desenvolupament dels conreus, les eines i instruments agrícoles

i les pràctiques camperoles, en un àmbit territorial que abraça el país i en una època que inclou els segles XIX i XX, de manera que les seves conclusions són prou sòlides i suficients per poder establir categories i esdevenir referent de posteriors estudis i anàlisis. S'expliquen diversos processos dels treballs del camp (com es treballava l'olivera, l'avellaner, l'ametller, etc), amb les corresponents imatges de les eines utilitzades.

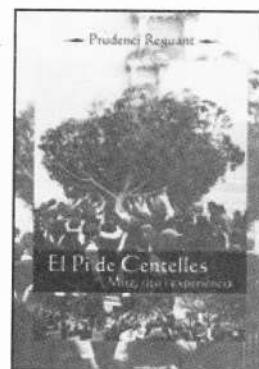
Autor: Rogeli Montalà i Magriñà

Editòrial: Cossetània

Col·lecció: El Tinter, núm. 65

Preu: 15

"El Pi de Centelles. Mite, ritu i experiència"

La vila de Centelles (Osona) celebra, cada 30 de desembre, l'antiquíssima Festa del Pi, que, incorporada al costumari català, cada any rep centenars de visitants. L'autor ha investigat el seu origen ancestral entre els antics mites macedonis i grecs, ja des de Jasó, l'origen i la transmissió als mites del culte a Rhea i Cíbele, i al déu Atis. Explica que tot aquest contingut mític i ritualista es transmet per via cèltica fins al nostre país, i fa també un repàs a les festes de l'arbre en general tan escampades per tot el món, sobretot a Europa i el significat que amaguen.

L'autor ha investigat el seu origen ancestral entre els antics mites macedonis i grecs, ja des de Jasó, l'origen i la transmissió als mites del culte a Rhea i Cíbele, i al déu Atis. Explica que tot aquest contingut mític i ritualista es transmet per via cèltica fins al nostre país, i fa també un repàs a les festes de l'arbre en general tan escampades per tot el món, sobretot a Europa i el significat que amaguen.

Autor: Prudenci Reguant

Editòrial: Cossetània

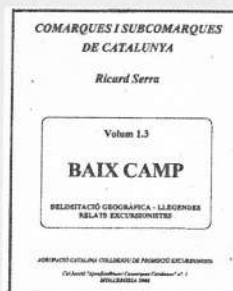
Col·lecció: El Tinter, núm 66

Preu: 10,80

NOVA PUBLICACIÓ - APROFITAMENT COMARQUES CATALANES

L'A.C.C.P.E. vol donar a conèixer als lectors d'aquesta revista el llibre "Comarques i subcomarques de Catalunya" del qual se n'han publicat ja 24 volums. Aquest és el Volum 1.3, en el qual s'estudia la nostra comarca del Baix Camp. El seu contingut és variat i pot interessar a gran diversitat de gent.

Passem a donar-vos un petit tast: Rutes en cotxe, en BTT i a peu pels més bonics i amagats racons. Indicacions de senders G.R., P.R. i locals i anècdotes succeïdes seguint aquests indrets. Llegendes, dites i refranys geogràfics. Fotos i dibuixos de pobles, esglésies i racons interessants. Història de la divisió comarcal de Catalunya i copiosa quantitat de dades de cada municipi (bibliografia, entitats culturals,...). Aquest llibre es pot adquirir a les principals llibreries del Baix Camp i al Bar-Casal de Vilaplana.

LA REDACCIÓ

LA REDACCIÓ

Dietètiques Cabré, C.B.

- ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
- HERBORISTERIA
- CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

Servei Oficial:

Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers

Rafel Sans

- Mecànica de l'automòbil i planxisteria
- Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
- Serralleria

C/ Muralla, 23 • 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

UNA MIRADA A TRAVÉS DEL CINEMA ARA FA CINC ANYS...

Tot fent el ressopó de la Diada, Catalunya assistia estupefacta, com la resta del món, als atacs sobre el World Trade Center en directe i de manera globalitzada, qui més qui menys, ja veia que aquella seria una data històrica, un nou onze de setembre que recordar.

A les persones ens agraden les xifres rodones. Ara ja en fa un lustre, temps suficient per a que la notícia es converteixi en història i per a que el cinema comenci a reflectir aquells terribles successos i recordi uns fets que una part important dels nord-americans ja no saben ubicar en l'any correcte. De fet, aquells atacs van afectar de forma immediata la indústria de Hollywood. Un bon grapat de produccions van patir canvis de data d'estrena com ara "Dany Col·lateral", canvis en la promoció, el cas d'"Spiderman 2" o directament alguns projectes foren censurats o passaren a millor vida. No era el moment per tocar certs temes van dir alguns. Però centrem-nos en els primers intents de reflectir els esdeveniments d'aquell dia pel cinema. En aquest repàs deixarem de banda les telemovies i documentals

de diversa índole sense voluntat de menystenir-los ja que alguns tenen un nivell excel·lent.

Iniciem el repàs amb "11'09"01 - 11 DE SEPTIEMBRE" (2002), recull d'onze curtsmetratges dirigits per onze directors d'arreu del món inspirats al voltant d'aquell dia. Com acostuma a passar en aquestes composicions corals s'agrupen històries de qualitat irregular -a destacar la dirigida per Sean Penn- amb una voluntat de transmetre un missatge de pau i de tolerància.

Després vindria "Faranheit 9/11" (2004) de la mà de la "consciència" de Nord-amèrica, Michael Moore. Aquest documental, menys reeixit que "Bowling for Columbine" suposa, això no obstant, no només un recordatori de l'11 de setembre sinó un interessant repàs a les seves conseqüències -guerres d'Afganistan i Iraq i retallada de les llibertats als Estats Units a causa de la "política de la por"-, amb l'acostumada mordacitat del director.

"Camino a Guantánamo" (2006), premiada a Berlín, també és conseqüència d'aquell dia. Basada en fets reals -quatre amics musulmans en el lloc

equivocat són portats a la presó cubana- barreja documental i drama amb preeminència del darrer, colpit a l'espectador sense necessitat d'emprar la cruesa en les imatges.

Encara més recent és "United 93" (2006), la història de l'avió estavellat a Pensilvània que cerca el realisme en cadascun dels seus apartats: actors desconeguts, càmera a l'espatlla, guió improvisat... buscant la complicitat i la conseqüent angonya en l'espectador que s'identifica amb els passatgers. I faltava la superproducció, l'encara no estrenada "World Trade Center" (2006), d'Oliver Stone. La cinta centra la seva història en dues persones atrapades sota la runa dels gratacels. Recentment presentada al festival de Venècia, s'allunya del característic inconformisme del director de JFK i de qualsevol anàlisi dels fets per centrar-se en les emocions més primàries. Molts ja l'han titllat d'excessivament melosa. Ben aviat ho podrem jutjar. Tot un ventall de propostes que de ben segur ben aviat veurem ampliades.

JOAN M. ROVIRA

CALAPEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

L'AJUNTAMENT SENTA LES BASES DEL FUTUR DE VILAPLANA I LA MUSSARA

S'aprova el Pla d'Ordenació Urbanística Municipal i un conveni per aturar la degradació del nucli abandonat

Després d'estar-hi treballant durant mesos, aquest estiu l'Ajuntament ha portat a Ple uns acords amb un contingut molt important per al nostre municipi, ja que marcaran un abans i un després per a Vilaplana i la Mussara:

1-L'Ajuntament ha aprovat de forma provisional el Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM), planificació que estableix les bases i les característiques del desenvolupament del nostre municipi per als propers anys. Aquesta aprovació es va portar a terme just després que, en el mateix Ple, es van resoldre les al·legacions presentades a l'aprovació inicial.

Ara s'està a l'espera que la Comissió d'Urbanisme de Tarragona doni llum verda per aprovar de forma definitiva la norma municipal que marcarà el futur creixement del poble d'una forma sostenible.

El nou POUM s'ha elaborat d'acord amb els criteris següents:

Ha eliminat les zones urbanitzables allunyades de la vora del poble, i ha concentrat la construcció al voltant del municipi. D'aquesta forma es defuig de les urbanitzacions disperses, ja que prestar-los serveis municipals té un cost més elevat, i l'experiència demostra que no generen l'arrelament de la població en el municipi.

S'ha establert com a prioritat el desenvolupament de les unitats d'actuació més properes al nucli. La iniciativa privada haurà d'impulsar aquestes zones de creixement per atendre les necessitats de disposar de sòl, tant per a construir com per a equipaments tan necessaris com l'ampliació de l'escola i el consultori mèdic.

Tot aquest procés de transformació del sòl es desenvoluparà d'acord amb la normativa urbanística vigent. L'administració local, l'Ajuntament, gaudirà únicament dels beneficis que corresponen a la comunitat, com ara els vials públics, les zones equipaments

i les zones verdes, espais que els propietaris del terreny i promotors -els beneficiaris reals de l'aprofitament del sòl i de la urbanització- li han de traspasar lliures de càrregues urbanístiques.

Després de molt de temps de treball i negociacions entre tècnics i propietaris i Ajuntament, s'ha aconseguit un document que estic plenament convençut que és el millor a què hem pogut arribar i que respon a les necessitats del municipi per als pròxims anys.

2-També s'ha portat a aprovació del Ple un conveni de col·laboració entre l'Arquebisbat de Tarragona i l'Ajuntament de Vilaplana per a la cessió del dret de propietat de l'antiga església, la rectoria, l'hort rectoral i el cementiri de la Mussara en favor de l'Ajuntament.

A canvi, el nostre consistori es compromet a arranjar la façana i la coberta de l'església de Vilaplana en un termini de cinc anys. El cost d'aquestes obres estaria valorats en 89.000 euros, i l'Ajuntament té intenció de cobrir-los mitjançant subvencions d'altres administracions, motiu pel qual concorrerà a les convocatòries d'ajudes públiques. L'equip de govern té prevista la consolidació i restauració dels edificis de la Mussara detallats al conveni per tal de construir-hi un equipament públic amb vista a l'aprovació del futur Parc Natural de les Muntanyes de Prades. D'aquesta forma, l'Ajuntament posa ordre al nucli deshabitat de la Mussara després de dècades de total abandonament i n'estableix unes previsions de futur.

Tot començant a desenvolupar el contingut del conveni, l'Ajuntament va aprovar el 18 de setembre passat la primera fase del projecte per a la consolidació de l'església de La Mussara. Amb un pressupost de 266.000 euros volem recuperar aquest edifici com a equipament municipal per poder optar al seu moment a convertir-lo en servei al futur Parc Natural de les Muntanyes de Prades.

L'església és l'element més singular de l'antic poble de la Mussara, i no té cap sentit parlar de les Muntanyes de Prades sense considerar el potencial de la Mussara com a punt d'atracció turística i esportiva al qual, en cap cas, Vilaplana es pot permetre el luxe de renunciar.

Com que l'estat de conservació de l'església en conjunt es qualifica negativament de "molt dolent", l'Ajuntament ja ha sol·licitat el Departament de Governació de la Generalitat un subvenció de 118.000 euros per poder realitzar una primera actuació immediata i urgent que permeti intervenir sobre elements més degradats i permetre la consolidació de l'edifici, tot evitant l'esfondrament i la degradació a mesura que passi el temps.

L'estat actual de la Mussara, que té un patrimoni històric i artístic molt ric, han glossat i enaltit poetes, escriptors i excursionistes que l'han visitat, no és una mostra de prosperitat i modernitat, i no fem cap favor al nostre poble allargant més aquesta situació. Per aquest motiu, considerant i tenint en compte la degradació que ha sofert la Mussara després de 43 anys d'abandonament, aquesta és la iniciativa i la proposta de futur més important realitzada per l'Ajuntament de Vilaplana sobre l'antic nucli deshabitat.

Així doncs, podem exclamar que Vilaplana està d'enhorabona, i ara caldrà continuar i complementar els projectes encetats amb d'altres de nous per poder constatar com creix i es desenvolupa aquest projecte a mesura que avanci el temps. Estic convençut que les pròximes generacions de vilaplanencs i vilaplanenques sabran apreciar-ho, ja que, com acostuma a passar, el pas del temps és l'element que fa valorar la dimensió real i l'abast de les grans obres.

cases i coses

ELS MASOS: EL MAS DEL POU DE GEL

En la revista número 11 de "Lo Pedrís" vam encetar la secció anomenada *Cases i Coses*, la qual tenia com a objectiu principal fer un estudi analític sobre les descripcions de les diverses cases que formaven i formen part del patrimoni arquitectònic de Vilaplana per destacar-ne els elements més significatius. Com apunten llavors, Fina i Quin Royo Abelló, arquitectes i pioners d'aquesta secció:

"No només volem explicar els exemples arquitectònics més interessants, per mides, formes o tendències, sinó que també treballarem aquells edificis més modestos que configuren la casa tipus del poble (...) Altrament, ens agradaria tractar altres aspectes que també formen part del patrimoni més ampli, i que es podrien englobar dins el paisatge urbà i rural del terme: masos, marges, boscos, paisatges, carrers, rieres, camins i d'altres espais i fets que formen part de la memòria col·lectiva (l'evolució urbana, els conreus, la població)."

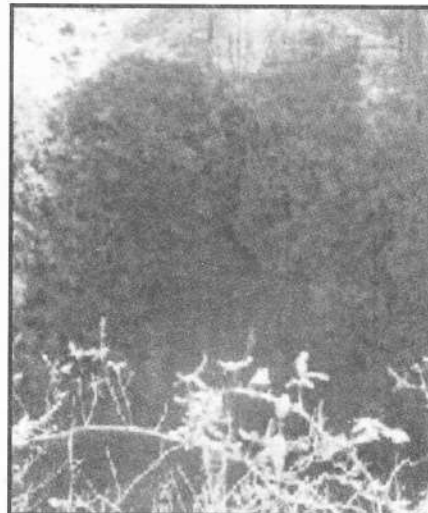
Així, en les revistes de Lo Pedrís números 11, 12 i 13, el Quim i la Fina vam fer un curós i interessant estudi sobre: La Casa de poble de Vila plana, Els Malecons, Cal Bruno i El patrimoni arquitectònic. Després, no va ser fins al número 23 que la biòloga, Neus Sánchez Robert, un altre col·laboradora nostra de gran vàlua literària, ens presentava, des d'una òptica més poètica, un altre lloc emblemàtic del poble Los Rentadors.

Seguint, doncs amb aquells objectius inicials, volem continuar ara amb l'estudi dels "Masos", els quals formaven part indistricable del nostre entorn rural. Per recuperar una petita part de la fisonomia i història d'aquells edificis emblemàtics de la nostra pagesia, hem pensat que seria interessant donar-li sortida a la sistematització de fitxes i fotos dels diversos "Masos" que va anar fent i compilant el regidor de Cultura de

l'Ajuntament de Vilaplana, Joan Serra. Aquest recull pertany al *Catàleg de Cases Aïllades i Masies Rurals de Vilaplana i el seu terme municipal*, el qual s'inclou dins Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM).

Reulem doncs fins al 1947, que fou l'any en què definitivament fou abandonat el primer Mas que avui us volem presentar per continuar amb la nostra secció: "El Mas del Pou"

LA REDACCIÓ

SITUACIÓ: Al coll de la Negra, damunt la carretera que puja de Vilaplana.

ÈPOCA DE CONSTRUCCIÓ: Aproximadament s. XVII-XVIII.

CARACTERÍSTIQUES DE LA MASIA: Damunt del mas hi havia un gran pou de gel, 'únic que hom explotava en aquest terme. De l'existència del pou se'n parla ja al segle XVIII.

ESTAT DE CONSERVACIÓ: En ruïnes.

ÚS ACTUAL: Abandonat l'any 1947. L'últim que l'habitava fou el propietari, Josep Robert i Robert.

ACCESSOS: S'hi accedeix des d'una pista que porta fins al mas, des de la carretera de la Mussara (T-704).

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

AUTO ESCOLA

CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

"LA COTITZACIÓ DE L'AVELLANA HA CAIGUT UN 50% EN EL QUE DUEM D'ANY PER L'EXCÉS D'OFERTA PROCEDENT DE TURQUIA."

Així, en el preu d'inici, publicat per la llotja de Reus, mercat de referència en aquest sector, el fruit sec es cotitza a 3,50 euros el quilo en gra, el que suposa un 51% menys que a l'inici de l'any. Aquestes dades van ser notificades ahir en un comunicat pel sindicat agrari Unió de Pagesos (UP)".

"Les previsions que el principal país productor a nivell mundial, Turquia, tingui una collita excel·lent, a més dels estocs de l'any passat, han repercutit de forma important en la davallada dels preus a Catalunya. La cotització de l'avellana ha anat caient de forma progressiva durant l'any 2006, fins a arribar a un dels valors més baixos dels últims anys.

Així mateix, el preu de l'avellana negreta i el corrent està a la meitat que l'any anterior. En aquest cas, el responsable del sector de la fruita seca de UP, Josep Fortuny, va recordar que l'avellana negreta es cotitza a 1,15 i el corrent a 1,10. "En aquests moments, els preus estan just a la meitat, per sota que fa un any".

Preu de cost baix

Fortuny va assegurar que la cotització de l'avellana turca no es donarà fins al pròxim 15 de setembre; és a dir que la caiguda actual dels preus a Catalunya es dona

sobre la base de les previsions d'una bona collita en el país asiàtic.

D'altra banda, el responsable sectorial de UP va incidir que aquesta situació del mercat perjudica greument els productors, ja que el preu de cost (el percebut pels pagesos) continua sent baix en comparació al preu de venda, que es manté o augmenta enfront de la passada campanya.

A més, Fortuny va alertar que si continua aquesta tendència es pot posar en perill el futur de moltes explotacions dedicades a l'avellana. Per aquesta raó, UP va recordar en el comunicat que els productors del sector encara esperen les ajudes compromeses en el 2003 perquè aquest pugui afrontar amb garanties aquesta situació. D'aquesta forma, els pagesos podrien recuperar part de les inversions i despeses de les seves explotacions, segons va revelar Fortuny

Amb l'objectiu de regular aquesta tendència, UP ha sol·licitat a la Unió Europea

(UE) que reprengui, igual que en els últims anys, les reunions de caràcter bilateral amb Turquia per a aplicar mesures que estabilitzin el mercat. Tal com ha succeït en els últims exercicis, el sindicat agrari demana que intervinguin les institucions comunitàries per a afrontar aquesta crisi de preus.

Josep Fortuny va lamentar que la UE hagi fixat la reunió per al pròxim 16 de novembre, ja que considera que és una data massa tardana. "La cotització de l'avellana a Turquia s'inicia la setmana que ve. Per tant, s'estaran dos mesos sense intervenir en el mercat turc", va manifestar a aquest diari el responsable de UP.

En aquesta reunió es demanarà, que com ha passat en altres ocasions, el Govern turc, a través de l'empresa pública Fiskobirlik, intervingui estocs per tal ajustar l'oferta a la demanda.

Amb aquesta intervenció, Fortuny creu que s'aconseguiria un descens en el volum exportador de Turquia, que, al mateix temps, provocaria un descens en l'entrada d'avellana turca a Catalunya. Això, de forma automàtica, duria si no a un augment, almenys a una estabilització dels preus i una recuperació respecte a les cotitzacions actuals."

DIARI "LA MAÑANA" - PREMSA ON-LINE
- RAQUEL VIRGILI

LA IMATGE DE LA MARE DE DÉU DE LA FAÇANA DEL NOSTRE TEMPLE

Fa quasi un any i mig que es va treure de la fornícula de la façana del nostre temple, la imatge de la Mare de Déu. Volíem examinar l'estat de la seva conservació després de quasi 270 anys d'estar posada a la intempèrie.

Després de l'estudi que va fer el restaurador Sr. Eustaqui Vallés, ens ha comunicat un informe que entre altres coses, diu:

"La figura de la Mare de Déu de la façana de l'església parroquial de Vilaplana és una talla de fusta de 93cm. d'alçada. El seu estat de conservació és molt deficient, ja que no només ha patit durant anys l'atac dels elements donada la seva ubicació a la intem-

pèrie, sinó que també s'hi aprecien els efectes del foc.

...Amb tot, els volums escultòrics, els ropatges, alguns membres de la figura del nen i les faccions d'aquest i de la Verge, són pràcticament irreconeixibles. Per aquest motiu, considerem que intentar restaurar la imatge és una tasca impossible, ja que hauríem d'inventar els volums i les formes que s'han perdut irremediament.

Així doncs, proposem la nova reproducció d'una figura a partir de les restes de la talla original, però sense que aquesta pateixi cap intervenció. A més, la nova figura es realitzaria amb materials resistents a la intempèrie i es po-

dria col·locar a la façana de l'església amb plenes garanties de conservació. Per altra banda, la talla original podria guardar-se a l'interior del temple per la lliure contemplació dels fidels i a recer dels agents meteorològics."

Al final, després d'explicar el procés de reproducció d'aquesta imatge, presenta el pressupost total dels treballs, els materials i l'IVA inclosos: 2.320,00 .

A la parròquia i a mi personalment em sembla que caldria fer un esforç per posar novament aquesta imatge, demostrant que si som hereus d'aquest temple, hem de vetllar, en el que sigui possible, per la seva conservació.

EL RECTOR

L'ARXIU MUNICIPAL DE VILAPLANA

Des de fa tres estius, s'han dut a terme a l'Ajuntament de Vilaplana tasques de recuperació i adequació del seu Arxiu Municipal, que donaran els seus fruits, amb l'obertura el proper mes d'octubre, de l'arxiu al públic. Les tasques de recuperació es van dur a terme mitjançant un conveni de col·laboració amb les universitats UB, UOC i URV, per les estudiants Sandra Lomas i Anna Ballesteros respectivament.

Aquest Arxiu ubicat a la segona planta de l'Ajuntament, agrupa quatre fons arxivístics: els fons municipals i dels jutjats de pau de Vilaplana i la Mussara. Tots quatre reuneixen més de 5000 documents de temàtica ben diversa; s'hi poden trobar des de registres dels naixements o matrimonis fins a cartografia del municipi. El document més antic que hi podem trobar és un fitament

del terme municipal elaborat al 1663, però com a document curiós, trobem un llibre dels repartiments d'aigua al terme de Vilaplana des de mitjans del segle

XVIII fins a mitjans del s.XIX.

Tots aquests documents, estaran recopilats en una base de dades que es posarà a disposició del públic en general i que es troben degudament ordenats en una sola sala a l'ajuntament. L'actual adequació facilitarà els futurs estudis demogràfics, econòmics, socials o històrics locals.

ANNA BALLESTEROS FERRANDIS
ARXIVERA DE L'ARXIU MUNICIPAL DE
VILAPLANA

REACTIVACIÓ DE LES EXCAVACIONS DEL JACIMENT DE LA MUSSARA

A uns 980 metres d'alçada, envoltat de les imponents Muntanyes de Prades, en un petit turó, s'alça fa més de 4000 anys un dels primers poblats prehistòrics a l'aire lliure de les nostres contrades.

Durant els anys 70 un equip d'arqueòlegs de la Universitat de Barcelona va descobrir les restes d'unes estructures pertanyents a l'Edat del Bronze molt a prop del poble de la Mussara. Les excavacions van treure a la llum els fonaments d'una casa que s'havia construït aprofitant un dels nombrosos grans blocs de roca que caracteritzen aquesta zona, i que es va convertir en un dels pocs models d'habitatge que es conserven de l'Edat del Bronze a Catalunya.

Trenta anys després, un nou equip d'arqueòlegs pretén continuar amb aquesta tasca i així, revelar als vilaplans una petita part de la seva història. Per això s'ha plantejat un estudi integrat que haurà de permetre seguir amb la investigació científica i que ofereixi al poble de Vilaplana la

recuperació d'un element patrimonial que portarà a la creació d'un petit museu sobre el jaciment en el context del Bronze final a Catalunya.

Les característiques d'aquest jaciment permetran aportar importants

coneixements d'aquest període, ja que s'hi ha conservat, a més a més de l'estructura excavada, cinc estructures més que correspondrien a un mur de contenció o muralla, altres habitatges i unes estructures encara per identificar.

Els anteriors estudis porten a pensar que es tractava d'un poblat ramader que hauria aprofitat la topografia del terreny com a protecció. Aquestes noves excavacions permetran aclarir noves incògnites: eren només ramaders? era un assentament permanent? quants habitants tenia? quin era el paisatge de l'època?. Tot això, contribuirà a apuntar el lloc que ocupava el Jaciment de la Mussara durant l'Edat del Bronze. Qui no ens diu que el jaciment de la Mussara no serà la pedra de Rosseta del Bronze final Català? El que sí que serà de ben segur, és una gran aportació al coneixement d'aquest període gairebé desconegut a Catalunya.

ANNA BALLESTEROS FERRANDIS;
HISTORIADORA

CATALANISMES LÈXICS A LA PARLA DE VILAPLANA

Dins el marc de les Jornades Culturals, Isabel Salvat va presentar la conferència "Si me quieres dime sí; si no, desenganya'm alego", Castellanismes lèxics a la parla de Vilaplana.

Segons l'autora, a l'estudi s'havia comparat la situació descrita per Sebastià Mariner referent a l'ús de castellanismes a Vilaplana a l'any 1953 "Castellanismos lexicos en un habla local del campo de Tarragona" amb la situació actual.

L'estudi es basa en 45 entrevistes realitzades a persones de Vilaplana, la majoria fills del poble. Cal destacar el rigor del treball realitzat i la importància de tota la informació que se'ns va presentar.

En les seves conclusions, l'autora ens parla "d'un poble amb una consciència lingüística pròpia molt acusada, representat pels parlants de més edat, refusat per les generacions intermèdies i volgut pels més joves. Una varietat de parla que ens fa diferents."

Tot i així, ens diu que "estan desapareixent les localismes, no tan sols els castellanismes, també desapareixen les paraules normatives."

L'estudi ens va entusiasmar a tots els presents a la conferència, i les aportacions personals al final de la mateixa, no s'haguessin acabat mai. Des d'aquí, felicitem la Isabel Salvat, i l'aninem a que segueixi treballant amb aquest entusiasme.

LA REDACCIÓ

LA MILLOR COLLITA, LA DEL 66

Ells i elles es van anomenar així, "la millor collita, la del 66" al sopar que van celebrar el passat 26 d'agost al Restaurant de Ca la Peirona, com no podia ser un altre lloc. Tot i que van faltar tres peces d'aquest engranatge, la festa no se'n van ressentir i fins les sis de la matinada van celebrar els seus més que ben portats quaranta anys.

SEMPRE AIXÍ!

LA REDACCIÓ

AGR BOTIGA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.
A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

- MOQUETES
- PINTURES
- ESMALTS
- VERNISSOS
- COLES
- PAPERS PINTATS
- BROTJES

Comercial
ROSAN

Pedreria del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 REUS

GRUP DE COLÒNIES L'ALZINA RODONA

Grup de colònies l'Alzina Rodona.
3,4,5 i 6 d'agost a La Guàrdia lada

Aquest any, el grup de Colònies amb 56 nens, 25 dels quals eren de Maspujols, 9 de l'Aleixar i 22 de Vilaplana, amb el suport de 14 monitors ens hem endinsat a la Segarra,

terres seques i caloroses però amb paisatges de castells medievals i camps de blat...

Els nostres nois i noies es van trobar amb un misteriós inventor i un ajudant seu que amb les seves claraboies volien crear una màquina del temps. Després de recuperar unes peces que havien perdut, van traslladar tots els nens a una festa major d'un poble de l'època Medieval, on hi havia una preocupació molt angoixant: la Tifus havia fet presència en aquelles terres i s'havien quedat sense espectacles i sense gent per muntar la festa de la fi de la sega del

blat. Així que nosaltres, molt decidits, els vam muntar la festa on va haver-hi de tot: penjada de cartells, grups de balls, teatres, presentadors, malabars, cantaires i degustacions de menjars casolans que, per cert, van ser boníssimes.

I després de viure i conuiu, de gaudi i de riure, els dies van passant i les motxilles

s'han d'anar muntant per tornar a la realitat.

I dies després veuràs nens i nenes pel carrer, cantant aquella cançó que ha estat la protagonista incondicional de les colònies, o jugant a boles al diabló... o et preguntaran... On anem l'any que vé?

podré vindre? farem més dies?

Preguntes que t'emocionen i t'il·lusionen, preguntes que et fan creure en la convivència i en el treball en el lleure i, sobretot, en els nois i noies que un tal dia del mes d'agost agafen la motxilla, pugen a un autocar i esperen sorpreses i aventures.

Gràcies a aquestes il·lusions, els monitors ens plantegem cada dia la possibilitat d'allargar les colònies una miqueta més i fer tot el possible perquè tot això que espereu sigui realitat.

Un petó molt fort.

LA REDACCIÓ

CURSET DE NATACIÓ

El passat mes de juliol i com cada estiu va tenir lloc a la piscina del Casal el Curset de Natació.

Aquest curset està adreçat als més menuts, per aprendre a nedar o bé per perfeccionar l'estil. La monitora d'aquest any va ser la Marta Erra una jove amb molts anys d'ofici i molta experiència que va posar a l'abast de la vintena d'alumnes que van fer el curs.

En acabar el curs tots els alumnes sabien nedar una mica més i tots es van emportar el diploma d'acreditació.

LA REDACCIÓ

CASAL D'ESTIU

Un any més els passats mesos de juliol i agost va tenir lloc a la sala del Casal el Casal d'Estiu, organitzat conjuntament pel Consell Esportiu Baix Camp i l'Ajuntament de Vilaplana,

El casal va aplegar una bona part de la mainada del poble i es van dur a terme activitats tan diverses com jocs aquàtics, tallers, excursions a peu, dansa o esports col·lectius, amb els quals els infants s'ho van passar d'allò més bé.

LA REDACCIÓ

JA HI TORNEM A SER!

Com cada final d'estiu ara ve el temps de plegar avellanes i d'anar a l'escola.

Nosaltres, ja ho veieu, cada cop som més gent. Aquest curs donem la benvinguda a la Natàlia que serà la tutora de 1r i 2n. de Cicle Inicial. També comencen enguany quatre alumnes molt petits: la Marina, la Sandra, l'Ariadna i el Joao que faran P-3; i un de tercer de Primària: el Nicolae.

Dels mestres itinerants de la ZER segueixen amb nosaltres la Maria de música i la Gemma de plàstica i s'estrenen a Vilaplana la Maria d'anglès, la Màmem de francès i castellà, la Judith d'educació especial i el Fèlix d'educació física i informàtica.

Tot i que hem triat un bon lloc per fer-nos

la foto, ja deveu saber que enguany la nostra escoleta es fa gran i ens l'estan deixant més xula.

Esperem poder-la estrenar aquest curs...

ELS MESTRES

NOUS ALUMNES, NOVA MESTRE I REFORMES AL CEIP CINGLE ROIG

L'AMPA del CEIP Cingle Roig vol començar el nou curs donant una cordial benvinguda a les tres noves famílies que us heu incorporat enguany a l'Escola de Vilaplana, i alhora us agraeix la confiança dipositada en aquesta escola rural i pública i en l'equip de mestres, en matricular-hi els vostres fills i filles. També ens felicitem per aquelles famílies que ja formaven part d'aquest col·lectiu de mares i pares del centre, perquè hi heu inscrit també les filles més petites, que s'han iniciat en l'etapa escolar de pàrvuls.

Gràcies a la vostra confiança, aquest curs 2006-07, s'han incorporat al CEIP Cingle Roig cinc nous alumnes: quatre a Pàrvuls de P-3: el Joao, l'Ariadna, la Sandra i la Marina i un a tercer de Primària: el Nicolae. A tots vosaltres, nous i benivolguts alumnes, us desitgem, de tot cor, una bona entrada i una llarga, feliç i profitosa estada, en aquest espai que esperem que sigui, des d'ara, un àmbit idoni per l'aprenentatge, per l'amistat i pel gaudi: l'Escola.

Volem donar una càlida rebuda a la nova mestra, la Natàlia, que enguany s'incorpora a la plantilla de mestres fixos del centre. Esperem que l'estada

entre tots nosaltres sigui molt profitosa. També, com a mares i pares dels seus alumnes, ens posem a la seva disposició per facilitar-li i fer-li més agradable la seva tasca docent. Al mateix temps, li desitgem el millor per la Judith Vall, que enguany ha escollit el CEIP Cingle Roig del seu poble per fer les seves primeres pràctiques en magisteri d'educació. Bona sort i benvingudes!

Agraim al Departament d'Educació, i de forma especial a Josep Maria Pallàs i a la nova inspectora de zona, la Sra. Piqué, les gestions realitzades perquè el CEIP Cingle Roig pogués obtenir la mitja dotació de la tercera plaça de mestre que se'ns havia promès. En aquest sentit, també volem manifestar el nostre reconeixement públic a l'Ajuntament de la vila, i de forma particular, al Sr. Alcalde Tomàs Bigorra, per la seva implicació i per fer-nos cos-

tat en la nostra petició per aconseguir aquesta plaça que ha de servir per ampliar la qualitat educativa que ja tenia, sens dubte, el centre.

I ja per acabar, només ens resta desitjar que les obres d'ampliació i millora de l'escola es duguin a terme amb la major qualitat i celeritat possible, tot esperant que els treballs de construcció no perjudiquin ni destorbin el normal desenvolupament de les classes. També esperem que les reformes del centre, malgrat les molèsties i inconvenients que puguin ocasionar, sobretot als seus usuaris, revertiran en un futur pròxim en el bé dels nostres alumnes i del nostre professorat, i, sens dubte, en el bé de la nostra comunitat.

AMPA DEL CEIP CINGLE ROIG

LA FRESCA

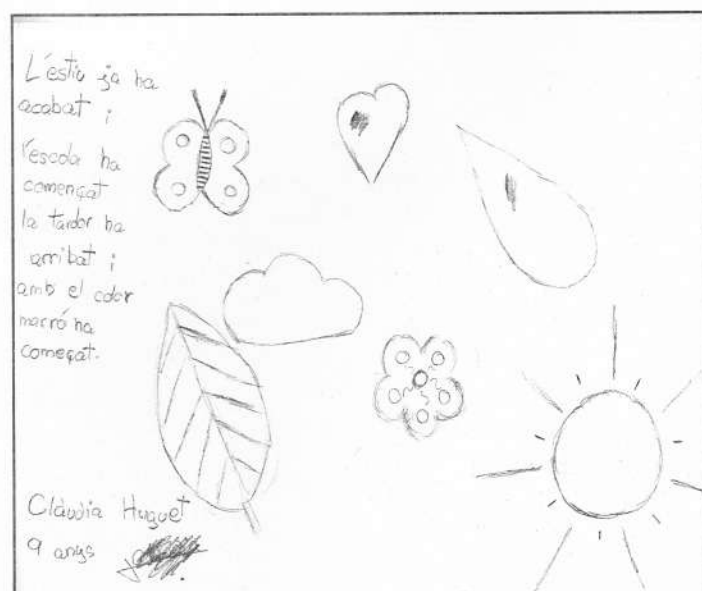
MERCÉ ANGUERA MIRAVALL - 9 ANYS

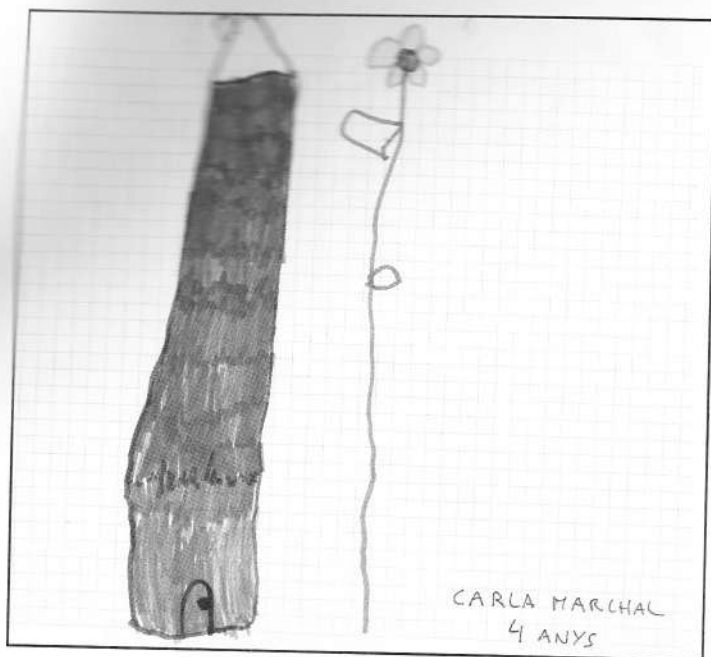
BERTA SALVAT FARRÉ - 9 ANYS

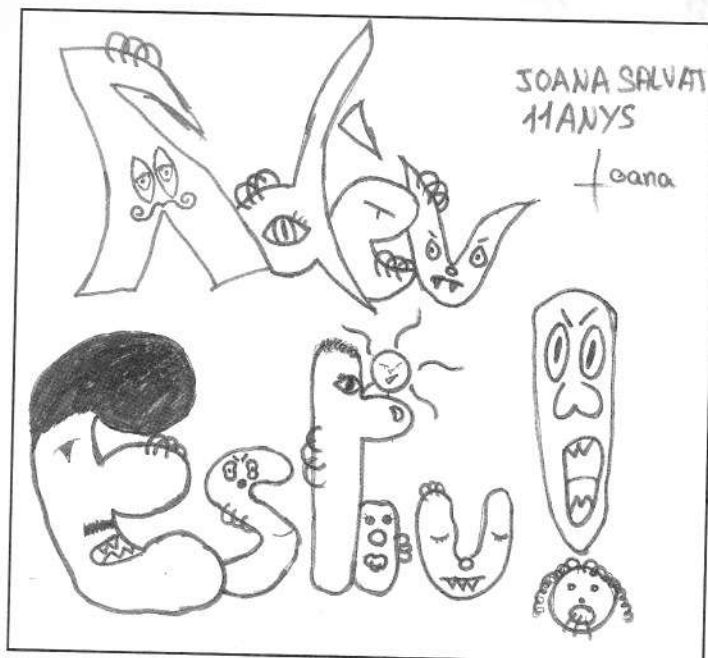
CLAUDIA HUGUET - 9 ANYS

CARLA MARCHAL - 4 ANYS

JOANA SALVAT - 11 ANYS

passatemps

3			6	8	4	7		
4	8	2						
	9			1				
	5				7			
				2				
			4				6	
				4			5	
						8	1	3
		6	9	5	8			2

SUDOKU

Heu d'omplir les caselles buides amb els números de l'1 al 9. No es pot repetir cap número en una mateixa fila (horitzontal o vertical). Tampoc no es pot repetir cap número en cadascun dels requadres de 3x3 caselles.

Cooperativa Agrícola

Caixa Rural
de Vilaplana

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

